

KOMMUNISTISK POLITIK

ARBEJDERNES
INTERNATIONALE
KAMPDAG
2010

VI VIL STADIG IKKE
BETALE FOR JERES KRISE

Nr. 9

14. årg.

2010

30. april

14. maj

Støttepris 20 kr.

Tema: Klassekampens 1. maj

Atter tid til opgør med VKO s. 2 • Vendekåbefløjen s. 3 •
Kriminalisering af antifascisme s. 4 • VKO's frontalangreb s. 6 •
Front mod fyringer s. 8 • Dronningernes bagdele s. 9 • Koppels Allé s. 10 •
Enhed mod krise, krige og VKO s. 11 • DKU: Vi kæmper for at sejre s. 12 •
Lenin 140 år s. 15 • 1. maj appel s. 16 • Europæiske gældskrige s. 18 •
APK: Enhedsarbejde s. 20 • Debat s. 21 • Tid til at skifte kurs s. 24

Atter tid til opgør med VKO

KOMMUNISTISK POLITIK

Der er en klar fornemmelse i forårsluften af, at et nyt opgør med VKO-regeringen er på vej. Valgkampen til næste valg er helt åbenlyst i gang, men ingen ved, hvornår valget kommer – og der er en stadig mere udbredt følelse ikke mindst blandt arbejderne, de offentligt ansatte og de unge, at nu må den nyliberale regering stoppes og sættes på porten.

Dens krigserklæring mod den offentlige sektor og resterne af velfærden, som går under betegnelsen Spareplan 2011-13, vil slagte mindst 8000 offentlige stillinger – lærere, pædagoger, sygeplejersker og sundhedsarbejdere, i tillæg til dem, der sættes på porten i 2010. Den vil samtidig spare yderligere på skolerne, på daginstitutionerne, hjemmepleje, plejehjem osv. – maskeret som kommunalt bestemte besparelser.

Alt sammen angiveligt for at støtte det skrantende private erhvervsliv, som er hårdt ramt af spekulation, økonomisk krise og VKO-regeringens fejlslagne politik.

Det vækker selvfølgelig vrede og modstand. Det skal hilses velkommen, når det største fagforbund i den offentlige sektor FOA vil tage initiativ til en fælles front mod VKO's kriseplan, der ud over at være brutal overhovedet ikke vil være bare et skridt i retning af at få Danmark ud af krisen.

Der lægges op til et stort slag her – og andre folkelige bevægelser, ungdomsorganisationer og uddannelsesorganisationer må sætte sig i bevægelse for at støtte dette initiativ og gøre det til en slagkraftig bevægelse – et skridt i retning af den nødvendige enhedsfront mod krise, krig og ny liberalisms hærgen. Som allerførste mål må sættes at få stoppet spareplanen, som vælter regningen for den kapitalistiske krise og regeringens vanvittige tilskud til banker, monopoler og rigmænd over på den brede befolkning.

Regeringens skattereform – den såkaldte forårspakke, som nu er trådt i kraft – forærer 10.000 danske millionærer en skattelettelse på i gennemsnit 115.000 kr. om året. De har i forvejen en årlig indkomst på over tre millioner. De får over en milliard kroner forærende kontant. De 1000 danskere med de højeste indkomster med skibсреder og oliemagnat Mærsk i spidsen får en gennemsnitlig personlig skattelettelse på

325.000 kroner om året.

De 1000 bedst betalte danskere har en årlig bruttoindkomst på i gennemsnit 9.6 millioner kroner. Ser man alene på de 200 danskere med højest indkomst, så har de en årsindkomst på 21,7 millioner kroner hver – en månedshyre på næsten to millioner kroner. De får en årlig skattebesparelse, der er højere end en velbetalt offentlig ansat eller faglært arbejders årsløn – nemlig 575.000 kroner.

Tallene fremgår af et svar til folketingets skatteudvalg fra skatteminister Troels Lund Poulsen, som avisen BT har regnet på.

En gennemsnitlig LO-familie med ejerbolig, to børn og 600.000 i indkomst får 5.900 kroner i skattelettelser.

De dårligst stillede og folk uden for arbejdsmarkedet får stort set ingenting. Og her betyder nul minus.

Samtidig betaler multinationale selskaber stort set ikke selskabsskat i Danmark. Hullet i statskassen kunne lukkes med de milliarder af kroner Danmark hvert år bliver snydt for, når multinationale selskaber som Nestlé, Kraft Foods og Kellogg's undlader at betale skat her, skriver Ekstra Bladet. Det svarer stort set til det beløb, regeringen nu vil tvinge kommunerne til at spare.

Hvis de rige fik inddraget deres skattelettelser, de multinationale beskattet og de danske krige ophørte, kunne der lige frem blive overskud på budgetterne.

VKO-regeringen har en skidt sag og en skidt politik. Den er så svag, at den ryster. Men sidste gang der var optræk til et stormløb mod VKO – under Fogh i maj 2006 med den store protestbevægelse 'Velfærd til alle', som en samlet front af ungdomsorganisationer tog initiativ – fik Helle Thorning-Schmidt og hendes socialdemokrater punkteret ballonen ved at indgå et nyliberalt EU-forlig med regeringen om at beskære efterlønnen og forhøje pensionsalderen. Siden slog Anders Fogh hende så ved det efterfølgende folketingsvalg.

Det var så taktisk dumt, at selv det parti må have lært det. I parløb med SF holder man nu en næsten fast kurs mod taburetterne. Det gør ikke en stærk bevægelse med massiv faglig deltagelse mindre nødvendig. Tværtimod.

Redaktionen 27. april 2010

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 350 kr.

År (25 nr.) 600 kr.

Institutioner

½ år 440 kr. - 1 år 860 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 07.05.10

Vendekåbefløjen

SF's landsmøde har fået Lars Løkke Rasmussen til at kræve et 'opgør med kommunismen', mens et forhåndsplanlagt spin om at SF-folketingsmedlemmer angiveligt støtter en hjemmeside, der har karikaturer af Dansk Folkeparti med nazi-emblemer i pressen overskyggede dets indhold. Der kom yderligere gang i denne omgang mediespin, da det viste sig, at Søren Espersen på sin hjemmeside betegner Ole Sohn som værre end nazilederen Frits Clausen.

Hvad sker der egentlig? Det må være på sin plads med en nogenlunde sober analyse.

Den iscenesatte begejstring på landsmødet vil ikke kunne skjule at partiet står overfor en krise på størrelse med den danske boligboble. De mange ord og løfter om at skabe et stærkt parti og en ny socialistisk folkebevægelse har fået tusinder til at melde sig ind, men de har intet udrettet. Det er ikke blevet til en eneste kampagne, demonstration eller bare en lille løbeseddel. Og det er ikke fordi SF bruger deres kræfter i fredsbevægelsen eller i solidaritet med flygtninge eller i kamp for klimaet eller en stærk faglig opposition.

Man må se for sig et parti der sidder så godt skruet ned i startblokken til en kommende valgkamp, med absurd forvredne ansigter af mange års forventningsglæde for at komme til at sidde med ved regeringsbordet, at de simpelthen ikke magter at løfte røven og komme ind i de kampe, der rent faktisk kæmpes.

Der er naturligvis undtagelser, men selv i tidligere aktive lokalafdelinger dør al aktivisme stille og roligt ud. Og hvad skal man så med medlemmer andet end at holde dem væk fra at foretage sig fornuftigt, ved at fylde dem med forestillinger om at løsningen på alt er at komme i regering. Det er en forestilling, der intet reelt grundlag har i virkeligheden, men vil være basis for en intern krise.

I meningsmålinger er SF støt gået frem til nye rekorder. Senest ved kommunalvalget i 2009 fik de også rigtig

mange stemmer. Der er bare ingen sammenhæng mellem de forhåbninger, der knytter sig til SF, og det som der reelt kommer ud af at stemme på partiet. Ifølge flere analyser (og også SF selv) vinder partiet frem, fordi danskerne har fået nok af den borgerlige regerings politik, nok af nyliberale nedskæringer og reaktionære løgne.

Men en nærmere analyse afslører, at der kun vil være nuancer til forskel mellem en ABF (eller FAB- eller BAF-regering) og Løkkeregeringen. Grundlæggende nyliberale politik, samme unionspolitik, samme NATO- og krigspolitik. Som Obama lyder 'alternativet' bedre end det er.

På landsmødet var et af de programpunkter, der fik megen opmærksomhed i pressen, en tale fra en repræsentant fra det private erhvervsliv. Ikke en arbejder, forstås, men derimod en moderne topleder fra Novo, der skulle hjælpe SF med at slippe af med en myte om, at det er den offentlige sektors parti. Og den blev så ganske afgjort slået ihjel. Til gengæld brugtes megen tid på tilslutte SF til den mere mærkværdige myte, at samfundets værdier skabes alene i det private erhvervsliv.

Det at en ting er privat skaber jo ikke i sig selv nogen værdi, at påstå noget sådant er ganske absurd. Men det er en del af den populære fortælling om nyliberalismen som SF har tilnærmet sig, og som landsmødet blev endnu en trædesten hen imod.

Ole Sohn forklarede det nærmere på landsmødet:

"SF vil sætte fuld fart på vores nye erhvervs- og jobskabelsesprojekt. Derfor har vi nedsat en særlig arbejdsgruppe med Steen Gade i spidsen, der skal fokusere på initiativer til, hvad skal Danmark leve af i fremtiden? Først og fremmest i den private sektor. Vi har brug for nye produktionsvirksomheder i stedet for dem, der lukkes eller flytter ud."

Efter flere års krise er SF nået dertil at man har nedsat et udvalg, der først og fremmest skal finde ud af, hvordan man kan støtte det private erhvervsliv. Socialisme er der i hvert fald ikke tale om.

SF er som de øvrige partier blevet et mediefænomen, der lever af velvilligt mikrofonholderi. Sådan er det lykkedes at profilere Søvnald som en populær og flink mand og en politiker, man skal tage alvorligt. Samtidig er Søvnalds og SF image smeltet mere og mere sammen. Skulle han ramme en betonpille på motorvejen efter en festlig bytur, vil partiet havne i nøjagtig lige så dyb krise som de Konservative efter Hans Engells famøse rødvinbrandert.

Det er en fejl, hvis man tror at populisme er forbeholdt det ekstreme højre i Dansk Folkeparti. For også på den danske vendekåbefløj hos Søvnald og venner i det nye SF kan man det med populismen. De har lært sig at tale til retfærdighedsfølelser og dreje enhver politisk kamp ind i en forståelsesramme omkring et parlamentarisk marked for udbud og efterspørgsel af håb om forandring.

Uden for landsmødet stod en lille demonstration og ønskede sig SF tilbage til dengang, hvor partiet stadig var på venstrefløjen, og i det mindste i ord forsvarede de svageste grupper.

Skulle det engang lykkes SF at komme i regering, kan det forudses, at demonstrationen vil fortsætte ved Christiansborg, og ikke vil nøjes med ord.

Sang i folketingssalen

28 Bedsteforældre for Asyl har i dag afsunget *Barndommens land* i folketingssalen som bilag til deres hørings-svar af 7.4. i forbindelse med Forslag til lov om ændring af Integrationsloven.

Aktionen var forinden meddelt til både pressen og til alle Folketingets medlemmer med denne motivering:

Til Folketingets medlemmer

Bilag til Bedsteforældre for Asyls hørings-svar til forslag til Lov om ændring af integrationsloven, L187, L188 og L189

*Der findes børn, der må flygte,
men du har intet at frygte,
ingen skal mishandle dig,
håber jeg.*

Sådan udtrykker digteren Benny Andersen sig i sin sang *Barndommens land*, som vi i Bedsteforældre for Asyl nu 132 søndage i træk har sunget foran Sandholm.

Vi står i Bedsteforældre for Asyl hver søndag foran de tre asylcentre Avns-trup, Kongelunden og Sandholm med

Bedsteforældre tilbageholdt på Christiansborg hvor de syngende ventede på det tilkaldte politi. Herefter gik turen til Bellahøj politistation. Foto KP.

vores budskab om en anstændig asylpolitik i forhold til de børn og voksne, der som flygtninge har søgt beskyttelse i Danmark.

Vores krav er blevet uddybet i utallige andre sammenhænge: ved demonstrationer i København, i læserbreve, debatindlæg, møder og foredrag. Vi har afholdt høring på Christiansborg og udgivet en bog om emnet. Samtidig har

vi engageret os i asylansøgernes sager og praktiske hverdag i centrene, så vi hele vejen igennem har haft dokumentationen i orden.

Men uanset hvad lykkes det os ikke at få jer, de ansvarlige politikere, i tale.

Tværtimod fortsætter I i tavs majestæt med at stramme Europas i forvejen strammeste asylpolitik. Det nye lovforslag til udlændingeloven, som I behandler i folketingssalen 19.4., er kronen på værket.

Bedsteforældre for asyl anholdt i folketinget

Den 20. april stramningerne af asyllovene L187 L188 og L189 førstebe-handlet i Folketinget. Bedsteforældre for asyl var mødt talstærkt op på tilskuerpladserne.

Langt om længe gik Birthe Rønn Hornbech på talerstolen for at fremlægge lovforslag L 188 (*Forslag til lov om ændring af udlændingeloven, med skærpede udvisningsregler, samkøring af registre ...med henblik på styrket kontrol, reform af reglerne om tidsbegrænset opholdstilladelse, inddragelse af studieopholdstilladelser ved ulovligt arbejde, skærpede regler om indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse efter indrejse her i landet og opsættende virkning, m.v.*).

Netop da rejste bedsteforældrene sig op og begyndte at synge "Barndommens land" af Benny Andersen, som er deres slagsang. Trods forsøg på at stoppe sangen lød den smukt ud over folketingssalen og understregede harmen over den umenneskelige behandling, asylbørnene udsættes for.

Kommunistisk Politik var til stede og tog nogle billeder, da de syngende bedsteforældre blev gennet ud af tilhørerlogen, mens sangen fortsatte og blev ved, også mens de ventede på politiet.

Alle 28 blev anholdt og kørt til Bellahøj for at blive afhørt. De ventes at få en bødestraf. Ud på eftermiddagen kunne de forlade politistationen, i højt humør og syngende – i al fald indeni.

Det har vi den 7.4.2010 afgivet skriftligt hørings-svar på (www.bedsteforaeldreforasyl.dk) med vægt på behandling af de uledsagede unge flygtninge samt mulighederne for integration af kvinderne og de syge og torturramte.

Vi ønsker ikke til vores børnebørn at efterlade et barndomsland, som af al magt og på trods af alle internationale konventioner arbejder på at ekskludere netop de allersvageste af vores flygtninge. Hvordan vil I have, at vi skal forklare dem det?

Sangen *Barndommens land* bliver afsunget mandag d. 19.4. som bilag til vores hørings-svar.

Med venlig hilsen

Bedsteforældre for Asyl

Demonstration mod kriminalisering af antifascisme

*Nu skal det være
kriminelt at udføre
antifascistisk arbejde –
mens den fascistiske fare
vokser*

Ca. 400 deltog i demonstrationen mod kriminalisering af antifascisme den 22. april til støtte for de to fængslede antifascister, der anklages efter straffelovens paragraf 114f for 'terror'.

Under parolen 'Vi er alle antifascister' gik demonstrationen fra Københavns Byret til Vestre Fængsel, hvor de to politiske fanger er indsat, og hvor der larmedes og spilledes musik for de indsatte.

Paragraf 114f – der også kaldes 'den lille terrorparagraf' – lyder sådan:

»Den, som, uden at forholdet omfattes af §§ 114-114 e, deltager i eller yder

Under parolen 'Vi er alle antifascister' gik demonstrationen fra Københavns Byret til Vestre Fængsel. Foto KP.

væsentlig økonomisk eller anden væsentlig støtte til korps, gruppe eller sammenslutning, der har til hensigt ved magtanvendelse at øve indflydelse på offentlige anliggender eller fremkalde forstyrrelse af samfundsordenen, straffes med fængsel indtil seks år.»

Det er en gummiparagraf, som kan ramme stort set alle venstrefløjsorgani-

sationer, men som endnu aldrig er blevet brugt frem til en domfældelse. Den forudsætter ikke medlemskab af en bestemt organisation, men blot løs tilknytning! Enhver demonstrant kan utvivlsomt anklages for det, hvis det drives helt derud.

De anholdte med tilknytning til AFA – en af de grupper, der fører opsyn med væksten i kriminelle nazistiske organisationer og aktiviteter – skal simpelthen dømmes for at prøve at sikre de antifascistiske kræfter og venstrefløjen et overblik over den voksende og genopståede fascistiske fare. Det er samtidig det seneste skridt i en lang udvikling hen mod politistaten med terrorlove, lømmelpakke osv.

En dom over de anholdte vil være en ny skærpelse. Demonstrationen krævede dem begge løsladt.

Åbent brev til SF

Skal Danmark følge EU's eller FN's terrorliste?

Efter Lissabon-traktatens ikrafttræden skal ændringer af EU's terrorliste vedtages med hjemmel i artikel 75, som hører under de retlige anliggender. Det vil sige, at Danmark ikke vil kunne deltage EU's overnationale beslutninger om terrorlisten.

Dette er bestemt en fordel.

Danmark vil selvfølgelig kunne fortsætte med at samarbejde med EU på et mellemstatsligt niveau. Det afgørende er, at med retsundtagelsen vil det danske folketings selv kunne afgøre, om Danmark skal følge EU's eller FN's terrorliste.

Norge har valgt at følge FN's terrorliste. Det gør konkret en forskel. Eksempelvis da Norge undlod at terrorstemple palæstinensiske Hamas og De tamilske tigre fra Sri Lanka.

Desværre kan vi se en klar tendens til, at EU's terrorliste bygger på en sort-hvid opfattelse, hvor verden deles op i terrorister og venner. Det betyder i praksis, at EU kommer til – nogle gange måske utilsigtet – at tage stilling til fordel for den ene part i meget kom-

plicerede konflikter, selvom der sker overgreb fra begge sider.

Norges politik på området gavner derimod freden, fordi det åbner mulighed for mægling i alvorlige konflikter.

I Folkebevægelsen mod EU opfatter vi det f.eks. som både uheldigt og dobbelt-moralsk, at EU på den ene side terrorstempler Hamas, mens unionen på den anden side tillader våbenhandel med Israel.

På samme måde var terrorstemplingen af De tamilske tigre direkte årsag

til, at de tre nordiske EU-lande – Danmark, Finland og Sverige – måtte trække stikket ud på den internationale fredsstyrke i Sri Lanka, mens Norge og Island fortsatte fredsarbejdet.

Vi vil anbefale, at Danmark følger det norske eksempel og bruger sin selvstændighed til at kæmpe for mægling og fredsftaler.

Men hvad mener SF?

Ditte Staun og Rina Ronja Kari

Gi os SF tilbage... Demonstration ved SF landsmøde april 2010. Foto KP.

VKO's frontalangreb på det offentlige skudt i gang

8000 stillinger skal skæres væk i det offentlige og nye kommunale besparelser skal forringe den skrantende 'velfærd'

Som bekendt kom den økonomiske krise fuldstændig bag på VKO-regeringen, der langt inde i massefyringerne fablede om, at det største problem Danmark stod over for var mangelen på arbejdskraft. I første omgang fulgte man trop med USA og de øvrige EU-lande for at imødegå finanskrisen med gigantpakker til bankerne. For at stimulere forbrug og privatproduktion gennemførte man store skattelettelser, der har foræret Danmarks 10.000 rigeste 1 milliard kontant.

Det har ikke hjulpet, så nu har VKO-regeringen udklækket nye planer: Krisen skal betales med nedskæringer i den offentlige sektor, ved massefyringer og yderligere barbering af skoler,

daginstitutioner, ældrepleje og sociale ydelser.

Ifølge regeringens plan, skal kommunerne spare fire milliarder kroner frem til 2013. Det svarer til 8.000 ansatte ud af 442.000.

Spareplan 2011-2013: Falsk matematik

Regeringens spareplan for 2011-2013 siger bl.a.:

Fortsat nulvækst i det offentlige forbrug.

Staten skal spare seks milliarder kroner.

Kommunerne skal spare fire milliarder kroner.

Derved falder det offentlige forbrug fra 28,25 procent af BNP til 27 procent.

Lars Løkke Rasmussen forsøger at bilde befolkningen ind, at det er den store offentlige sektor, der i virkeligheden er skyld i tabet af private arbejdspladser

og i sidste ende i krisen.

- Derfor er vi nødt til, hvis vi vil have væksten i den private sektor igen, hvis vi så at sige vil have benzin til samfundsmotoren igen, så er vi nødt til nu at lægge loft over den offentlige sektor, sagde den stedfortrædende statsminister ved fremlæggelsen af regeringens spareplan, der også sigter på at imødegå EU's 'konvergenskrav'.

Det er bare falsk matematik. Den offentlige sektor i Danmark er reelt ikke større eller forbruger mere end andre tilsvarende kapitalistiske lande – og den er for længst skruet sådan sammen, at den ikke først og fremmest tjener samfundet, men virksomhederne, som takker ved at flytte produktionen udenlands.

Dansk industriproduktion på vej mod kollaps

200.000 private arbejdspladser er ved at gå tabt, siger Lars Løkke Rasmussen, som vil massefyrer i det offentlige

Den økonomiske krise har ramt Danmark ekstra hårdt p.g.a. det oppustede boom på boligmarkedet og tømmermændene efter friværdisrusen. Konkurrencerne har slået rekorder, og unge i byggefaget er i fuld gang med at skifte fag og uddannelse, for der er ingen perspektiver i byggebranchen.

Men det er langt fra kun byggefagene, der er ramt. Temmelig ubemærket i det store billede er dansk industri simpelthen ved at blive nedlagt.

Ikke på grund af mangel på arbejdskraft, som Løkke og hans forgænger som regeringschef i årevis påstod var det danske samfunds hovedproblem, men fordi de tilbageblevne danske industrivirksomheder under krisen er i fuld fart med at flytte til lavtlønslande.

Lukningen af A.P. Møllers Lindøværft og af Danish Crown-slagterier med massefyringer til følge, der er ødelæggende for en lang række lokalsamfund, er blot enkelte eksempler på dette.

Udflytninger lukker dansk industri

- Der er ingen grund til at bruge flere omkostninger end højst nødvendigt for at kunne producere og levere. Det er grundholdningen, siger Michael Pram Rasmussen, bestyrelsesformand i Coloplast og A.P. Møller-Mærsk i et interview med Børsen om virksomhedsudflytningerne.

Coloplast er i færd med at udflytte størstedelen af produktionen til lande som Kina og Ungarn.

På to år er der tabt 200.000 private arbejdspladser og tendensen fortsætter. Samtidig klager Løkke-regeringen over udsigten til tab af private arbejdspladser – uden at gøre noget som helst for at bremse industriflytningerne.

Regeringen deler formodentlig filosofi med Coloplast, som tror 'det vil være synd for Danmark', hvis udflytningstendensen bremses.

Arbejdspladser, som nedlægges i krisetider, er meget vanskelige at erstatte, når opturen starter. Det erkender Coloplast-formanden, men han er ikke bekymret. Der skal nok på lang sigt blive skabt nye arbejdspladser, mener han:

- Den omstillingsevne Danmark har haft, er den, der gør, at vi kan overleve som et samfund med en høj velfærd. Vi har omstillingsevnen, og den får man ikke bare ved at fastholde produktion, fordi man er bange for at miste en arbejdsplads, siger Michael Pram Rasmussen.

Og det lyder jo som en bekvem undskyldning for at rasere industriarbejdspladserne.

Hverken direktøren eller Løkke-regeringen har den fjerneste ide om, hvilke nye arbejdspladser, der skal erstatte de hundredtusinder, der er ved at lægge landet øde.

Takken for knokleri: 8000 fyresedler

FOA: Det er simpelthen for meget

Det bliver borgerne og ikke mindst de ansatte i kommunerne, der kommer til at betale regningen for finanskrisen, siger FOA. Det var, hvad man frygtede, da regeringen i begyndelsen af året talte om nul-vækst i den offentlige sektor de næste tre år.

- Det er en katastrofal fejlvurdering fra regeringens side, når man nu vil tvinge kommunerne til at svinge den store nedskæringskniv og skille sig af med 8.000 kommunalt ansatte, siger forbundsformand Dennis Kristensen fra FOA.

- Det giver sig selv, at nul-vækst i regeringens udgave er det samme som betydelige serviceforringelser på helt centrale kommunale serviceydelser. Det betyder reelt, at regeringen blot sender regningen for finansfolkenes

vilde ridt op gennem grådighedens årti videre til ganske almindelige danskere, der modtager den offentlige sektors velfærds- og serviceydelser.

Næsten hele den kommunale økonomi går til børnepasning, folkeskole og ældrepleje. Derfor bliver det uundgåeligt børnene, eleverne og de ældre, der skal betale for besparelser og forringet service-niveau.

Det vil ikke mindst blive ældreplejen, som skal holde for, hvis regeringen kan skaffe et flertal for dette frontalan-

greb på de ældre. Det vil betyde, at ældreplejen skal tage sig af flere borgere i de kommende år, og det betyder, at færre ansatte skal tage sig af flere ældre for færre ressourcer.

FOAs beregninger viser, at den tidligere annoncerede nul-vækst ville betyde besparelser på godt otte procent i plejen pr. ældre fra 2011 til 2013 - alene fordi antallet af ældre vokser.

- Med regeringens nye udmelding om milliardbesparelser og masseafskedigelser skal kniven nu skære dybere. Det kan vi som et moderne velfærdssamfund ikke være bekendt overfor de borgere, der har behov for pasning, pleje og omsorg. Og det kan vi ikke være bekendt overfor de mange tusinde ansatte, som allerede i dag løber for stærkt. Nu skal de ansattes knokleri altså belønnes med 8.000 fyresedler. Det er simpelt hen for meget, siger Dennis Kristensen.

Lad være med at få børn!

Det er Københavns Kommunes nyeste tilbud, mener Københavns Forældreorganisation

"Lad være med at få børn". Sådan må budskabet snart være til københavnere. Der er ikke plads til dem, de får dårligere og dårligere forhold i institutionerne, der skæres ned på personalet, der er ikke mad til dem, og I skal betale mere og mere for mindre og mindre.

350 millioner kroner var forslaget til besparelse på børne- og ungdomsområdet, da udvalget den 21. april førstebehandlede forslag til budget for 2011. Samtidig er statsminister Lars Løkke ude med en ny spareplan, der betyder at kommunerne over de næste tre år skal spare yderligere fire milliarder, hvilket også vil ramme børnene. I København alene er sparekravet på 400 mio. kr.

- Vi er dybt bekymrede for de kæmpe besparelser, der er på vej. 350 millioner kroner fra børnene i København vil uundgåeligt få voldsomme konsekvenser for børnene og de familier, som har

valgt at bo i København.

- Truslen om yderligere besparelser på 400 millioner kroner er et frontalt angreb på dagtilbudslovgivningen og vil efterlade de københavnske daginstitutioner som rene pasningsordninger uden mulighed for at understøtte det enkeltes barns udvikling, lyder det fra Nina Reffstrup fra Københavns Forældreorganisation. Hun fortsætter:

- Vi vil appellere til de københavnske politikere om at presse rigtig meget på ved KL-forhandlingerne, for at København får råd til drift af de mange nye daginstitutioner pga. det eksplosivt stigende børnetal. Vi er den eneste kommune med stigende børnetal, og opgaven er så ekstraordinær, at den bør udløse ret til at bruge flere af Københavns egne penge, samt at vi fritages fra regeringens sparekrav, siger Nina Reffstrup fra KFO.

Chokket over budgettet for 2010 har kun lige lagt sig ude i institutionerne, og konsekvenserne er ved at vise sig: øget brugerbetaling og færre hænder er den generelle tendens rundt i byen. KFO har gennem vinteren og foråret været i tæt dialog med politikerne om,

hvordan området kan spare uden alt for store konsekvenser. KFO vil fortsætte dialogen.

- Vi ved godt, at der mangler penge i kassen, og derfor anerkender vi også behovet for stram budgetstyring. Dog er der ingen rimelighed i, at børnene selv skal betale for, at der kan passes flere børn. Det er et fællesanliggende for HELE kommunen og staten. Og så må det være sådan, at man i

krisetider skruer voldsomt ned og værner om kerneydelsen, nemlig at tage vare på børn, ældre, handicappede og syge, siger Nina Reffstrup fra KFO.

FOA vil danne front mod regeringens massefyringsplan

VK-regeringens angreb på den offentlige sektor med massefyringer må imødegås med en fælles front, siger FOA

Det er den offentlige sektor og de offentligt ansatte, VK-regeringen har taget sigte på med sin plan for besparelser og fyringer i den offentlige sektor, hvor 8000 stillinger skal skæres væk og de offentlige ydelser barberes ned under hudgrænsen.

Det er meget naturligt at FOA – Forbundet af Offentligt Ansatte – nu tager initiativ til at samle alle sine tillidsfolk og afdelinger for at imødegå denne plan.

”Samtidig inviterer FOA den øvrige fagbevægelse til at være medarrangører af enten dette eller tilsvarende møder, så der kan dannes en front mod fyringsplanerne, som vil ramme børn, elever

og ældre hårdt i kommunerne,” hedder det i en pressemeddelelse fra forbundet.

Dramatisk og absurd

Dennis Kristensen kalder situationen for både ”dramatisk og absurd”.

- Den er dramatisk, fordi regeringen allerede nu annoncerer tusinder af fyresedler og nye milliardbesparelser. Og det sker oven i købet i en situation, hvor regeringen stadig mangler at udmønte 10 af sine 24 sparemilliarder for at leve op til sin egen målsætning om EU-konvergens. Vi risikerer helt åbenbart, at der kommer endnu flere fyringer, siger Dennis Kristensen.

- Situationen er også absurd. Regeringen har igen og igen påpeget, at vi mangler kvalificerede hænder i velfærdssamfundet. Vi har indgået en stor trepartsaftale med regeringen for at

være med til at skaffe disse hænder, men nu er regeringens svar, at folk i stedet skal fyres. Det hænger jo ikke nævneværdigt godt sammen, konstaterer Dennis Kristensen.

OK2010: En tynd fuser

Kun en tredjedel stemte om OK2010-resultatet – og kun 20 pct. af de stemmeberettigede industriarbejdere sagde ja

Kun hver femte har sagt ja til den overenskomst, som nu træder i kraft.

Den lave stemmeprocent afspejler det magre resultat, som det store flertal af arbejdere ikke ønsker at sluge råt. Det afspejler også, at fagforeningstoppen ikke søgte at mobilisere en aktiv OK-bevægelse. Det har den ingen interesse i, for den ville kunne vende sig mod samme tops forræderi. Og modstanden mod forligene blev heller ikke udløst i en slagkraftig nej-bevægelse. Det er til gengæld et udtryk for den herskende mathed i oppositionen mod fagtoppens klassesamarbejdspolitik, der under krisen har udmøntet sig i ren kapitulation.

På forhånd var alle krav, der kunne koste arbejdskøberne noget, barberet væk. Kravene var særdeles billige – og

arbejdsgiverne har da også triumferet over både OK-resultatet og jaet ved urafstemningerne.

Tyndt, tyndt og tyndt

OK- resultatet udgør i korte træk følgende:

- Pr. 1. maj indføres der en fratrædelsesgodtgørelse i forbindelse med afskedigelse.
- Ligelønsloven indarbejdes i overenskomsten, og der etableres et Ligelønssnævn, som tager stilling til sager om fortolkning og forståelse samt brud på overenskomsternes ligelønsbestemmelser.
- Yderligere to ugers forældreorlov til industriens ansatte øremærkes med en uge til manden og en uge til kvinden.
- Natarbejdere skal tilbydes løbende helbreds kontrol med højst to års mellemrum.
- Skifteholdsarbejdere kan – såfremt der er lokal enighed – aftale, at op til

40 procent af deres genetillæg kan opspares på deres Fritvalg Lønkonto og anvendes som løn i forbindelse med ekstra fridage.

- Funktionærerne får en ekstra halv fridag, så de kan holde en fuldt betalt fridag Grundlovsdag.
- Pr. 1. marts 2011 skal der indbetales til pension efter to måneders ansættelse mod hidtil ni måneder.
- Industriens mindsteløn på 103,15 kroner stiger med 1,10 kroner i overenskomstens første år og med 1,75 kroner i overenskomstens andet år.

Tyndt, tyndt og tyndt. Det bliver ikke tykkere af, at resultatet ligner tilsvarende kriseoverenskomster, som socialdemokratiske ledede fagbevægelser har indgået i andre lande. I Norge f.eks. bygger resultatet også på en kroners lønstigning med baggrund i argumentation om, at reallønnen derved er sikret. Det er den ikke, hverken her eller hisset.

Læs også den faglige kommentar på bagsiden.

Fra 4 kroner til 0 kroner i timen

Sønderborg Kommune har fundet en nem vej til at spare én million kroner: Politikerne har besluttet, at 125 af 161 brugere i beskyttede værksteder ikke mere skal have løn. En nem vej, men også nedværdigende vej, mener Udviklingshæmmedes Landsforbund (ULF).

”Nu bliver det ikke mere usselt,” siger Lisbeth Jensen, formand for ULF. ”Jeg troede ærlig talt, at jeg havde hørt forkert, og sagde til mig selv: Det kan ikke passe.”

Hun er chokeret over, at 125 handicappede førtidspensionister på beskyttede værksteder i Sønderborg Kommune fra 1. juli mister deres såkaldte fremmødetillæg på fire kroner i timen. Fra de fire kr. skulle trækkes skat og befordring til værkstedet, så hver person fik cirka 305 kroner om måneden udbetalt.

Hun undrer sig desuden over, hvad den reelle besparelse bliver. For når kommunen ikke betaler de fire kroner i timen, så bliver det pludselig kommunens opgave at betale for transporten – en udgift, som blev trukket af lønnen før.

I serviceloven skelnes mellem produktive og uproduktive førtidspensionister, og det har Sønderborgs politikere benyttet sig af. 36 handicappede førtidspensionister beholder fremmødetillægget, mens 125 mister deres tillæg.

”Nok er det ifølge lovens bogstav helt i orden at gøre det, som de har gjort i Sønderborg. Det er én ting, at loven er sådan skruet sammen – men moralsk og menneskeligt kan jeg ikke se, at man skrabe bunden meget mere, end man har gjort i Sønderborg,” siger Lisbeth Jensen og spørger:

”Man tager fra dem, der har allermindst i samfundet. Og fra dem, der har allermindst mulighed for at brokke sig. Hvorfor skulle kommunerne fremover gøre noget at gøre borgerne produktive, hvis det bedre kan betale sig at holde dem uproduktive?”

Dronningernes bagdele

Dronning Margrethes 70-års fødselsdag blev fejret på dagcentret. På behørigt vis, vil nogle sige. Personalet havde i hvert fald på selve dagen kørt en storskærm i stilling for enden af Storrummet. Storrummet er stedet, hvor de fleste brugere opholder sig, normalt ved almindelig social omgang: hyggesnak, kortspil og lignende.

Ved morgensamlingen var det min kollega Jannis tur til at introducere dagens program. Det lod sig ikke skjule, at dagen var tilrettelagt i den runde fødselsdags tegn, mens Janni ikke kunne styre sin royale begejstring:

- Hvor er det dog romantisk, at vi har et kongehus. Vi er da også et eventyrenes land. I den forløbne uge er snakken ganske vist faldet meget på, hvor mange penge det koster os, men kongehuset kan man jo nu engang ikke gøre op i økonomi. Hvor meget ville en præsident ikke koste? spørger jeg bare.

Janni mærkede, at nogle enkelte begyndte at føle sig lidt irriteret, så hun valgte at slå bak:

- Nå, nu skal vi jo ikke diskutere politik, men synge skal vi.

Og så blev der sunget ”Kong Christian stod ved højen mast” (den med til Goterens hjelm og hjerne brast) og ”Der er et yndigt land”. Da Janni insisterede på, at antallet af sange i dagens anledning skulle udvides med en fødselsdagssang, fandt jeg andre nødvendige ærinder at fortrække til.

Efter frokost forsamledes alle i Storrummet for at følge begivenhederne. Kareturen til Københavns Rådhus og begivenhederne sammesteds blev heldigvis fulgt uden lyd. Det gav dog en mulighed for, at man ved hvert bord kunne snakke om, hvad man nu havde lyst til. Janni tog igen udfordringen op:

- Ved I hvad, alle sammen, jeg har lige fået fortalt den yndigste historie af Palle, som gerne vil give den til jer alle.

Palle gjorde rede for, at han som ung havde aftjent sin militære pligt

som marinesoldat. Det havde resulteret i, at han var blevet pålagt hvervet som mandskabskok på selveste *Dannebrog*:

- Vores daværende Kong Frederik var jo en mand med begge ben på jorden, så det var sædvane, at han entrede kabyssen om formiddagen for at dele sin første pilsner med hofkets kok, Axel. I den anledning gjorde han os opmærksom på, at hvis hans tre små prinsesser, som yndede at lege i kabyssen, gik i vejen, så måtte vi endelig skælde dem ud og forvise dem til anden plads.

Det lød jo alt sammen meget tilforladeligt, men vi blev alligevel lidt overrasket over, at Palle, som er en betydeligt selvudslettende figur, afsluttede sin historie:

- Jeg tror derfor nok, jeg kan konstatere, at jeg er en af de få mænd, som har klappet Margrethe bagi.

Afslutningen inspirerede Jytte, som havde været blomsterbinde som ung. I den forbindelse havde hun været med til at udsmykke scenen på Det kongelige teater i København.

Hendes chef og hun selv var på et tidspunkt søgt op i den royale loge for at betragte værket.

- Her blev jeg pludselig så trængende, så jeg styrtede ud på gangen, fandt et toilet og forrettede min nødtørft. Da jeg kom ud igen, fik jeg ordentlig skideballe: Om jeg var klar over, at det var selveste Dronning Ingrid's private toilet, som nu igen skulle rengøres, fordi jeg havde besudlet det.

Jytte prøvede at forklare, at det ikke var til at se. Døren var jo ikke afmærket. Desuden kunne de jo have aflåst toilettet, så var det jo ikke sket. Forklaringerne hjalp dog lige lidt, men Jytte var ved indtrængningen blevet lidt klogere:

- Jeg fik i hvert fald med mine egne øjne set, at de kongelige tørrer sig i rumpetten med det samme papir, som vi andre bruger.

Reno

Thomas Koppels Allé indviet

*Sydhavnen har nu
officielt fået en ny
komponistvej*

Den 26. april, dagen før komponisten og kommunisten Thomas Koppel ville være blevet 66 år, strømmede beboerne i hans gamle kvarter i Sydhavnen med haveforeningen Frederikshøj og grundejerforeningen Vildrose til for at deltage i den officielle indvielse af Thomas Koppels Allé. Den nåede lige præcis at blive færdig efter et byggearbejde, som har stået på i flere år, og blev forsinket i flere omgange, sidst af en hård og lang vinter.

Nu står alleen der, indrammet af smukke kirsebærtræer. Det tidligere Pumpehusvej er blevet integreret i kvarteret med de store verdenskomponister med en på mange felter banebrydende dansk komponist og musiker. Det var beboerne i kvarteret, som foreslog at opkalde vejen efter ham og fik kæmpet det igennem – trods stor modstand fra regeringspartierne.

Ved indvielsen fortalte Annisette hvordan hun og Thomas Koppel fandt til sydhavnen i 70'erne.

Det er også en sejr for det kvarter, Thomas Koppel og hans kone Annisette og deres familie elskede og sloges for at bevare som et unikt og fantastisk åndehul i storbyen – bl.a. med skabelsen af Børnenes Dyremark. Annisette bor stadig på en sidevej til den allé, der nu er opkaldt efter hendes mand. En bekræftelse af at det er folket, der kan og skal bestemme.

Ved indvielsen fortalte Annisette levende om, hvordan det gik til, at hun og Thomas for mere end tredive år siden fandt frem til stedet og flyttede dertil fra Vesterbro og hvordan det gennem alle årene havde været det sted i Danmark, de var vendt tilbage til.

- Her er der ikke langt til en ven, sagde hun.

Varmen og feststemningen var umiskendelig, da Annisette sammen med børn fra Strandparksskolen plantede det sidste træ ved

starten på alleen, der støder op til Karensminde Kulturhus. Og derpå flokkedes folk på den herlige forårsdag til pavillonen på Karensminde, selvfølgelig til levende musik af datteren Naja Koppel og med sydhavnsbandet Berit og drengene med herlig gårdsang, øl, vin, madder og kædedans.

Det var helt rigtigt, nøjagtig som det skulle være.

På rejse med Annisette – med Thomas i bagagen

*Savage Rose's store
forårsturné faldt også forbi
Amager Bio*

Med blot 10 minutters gang fra vores bopæl lå en invitation til børn og svingebørn derfor lige til højrebænet. Forventningerne var naturligt store.

Vi ankom ligesom Annisette havde "åbnet ballet" i en tæt pakket sal. De fleste stod allerede og vuggede med – selvom det på det nærmeste krævede, at man vuggede i takt med sidemanden. Efter indledningsnummeret bød Annisette velkommen med sin egen varme og bløde stemme, som bragte salens rare fornemmelse et par grader i vejret.

Efter et par numre mere satte det unge energiske band fuld tryk på: Wild Child. Det er umuligt at sige, hvor hun som alderspræsident i gruppen får energien fra; men det var som at høre hende for omkring 40 år siden – og energien fortsatte hele koncerten igennem – gan-

ske vist kombineret med en række mere stille numre.

Det helt centrale ved denne turné er, at Savage Rose virkelig er et helstøbt band, der får lov til at udfolde sig – ikke bare en gruppe dygtige musikere, der akkompagnerer en suveræn og legendarisk sangerinde. Savage Rose anno 2010 er på højde med Savage Rose 1968 – og genhøret med Thomas Koppels melodier fra gruppens første glansperiode en ubetinget fryd. På én og samme tid udstrålede bandet glæde, afslappethed og intensitet under hver eneste nummer – og alle fik plads til at sætte sig igen med et par soloer.

Det var creme øregangene og grønt for øjnene: Jeg kendte ikke for inden nogen i den "nye besætning"; men de slog alle forventninger. Der var også rum til nogle – for mig – avancerede lydbilleder.

Annisette havde til aftenen også håndplukket et par numre fra *Dødens*

triumf, som blev afleveret lige nøjagtig så smukt, som man kunne håbe. Det var ligesom om, at salen trak sig tættere sammen, hvilket måske skyldtes, at Thomas' nærvær føltes helt tæt på.

På den ene side fik vi én på "oplevelsen" gennem en meget intensiv koncert, hvor der ikke blev taget meget plads op af introduktioner – og på den anden side kunne vi bare ikke få nok. Vi var blevet så tryllebundet, så da vi befandt os under den klare nattehimmel på vej fra Amager Bio, måtte vi simpelthen finde et listigt sted, hvor vi sammen kunne fordøje oplevelsen:

Der var ingen tvivl hos os: en ubetinget succes. Alle med mulighed opfordres til at fange en af de følgende koncerter.

Savage Rose 2010: Annisette Koppel, Palle Hjorth, Anders Christensen, Rune Kjeldsen, Anders Holm, Naja Rosa Koppel & Amina Carsce Nissen

1. MAJ 2010:

Enhed mod krisen, krigene og den sorte regering

Danmark er et land i en ynkelig forfatning, og VK-regeringen og deres støtteparti Dansk Folkeparti har hovedansvaret. I disse år betaler samfundet og flertallet dyrt for Fogh-årenes brutale nyliberale politik, der har sikret de rige, kapitalisterne og monopolerne, uset luksus og usete profitter, mens 'velfærden' – de offentlige ydelser – er blevet stadig mere beskårne og udpinte, og samfundets fattigste kastet for hundene.

**Af Troels
Riis
Larsen,
talsmand
for APK**

Fogh og VKO-regeringens nyliberale korstog, der ville bevise den uregulerede kapitalismes overlegenhed og dens evne til at skabe generel fremgang, er slået så pinligt fejl, at selv ministre nu mener, at de gale privatiseringer har skadet væsentlige samfundsinteresser.

VKO har fået bevist det modsatte: At kapitalismen er et asocialt system, der gavner et fåtal og skader de fleste. Den økonomiske krise siden 2008 har sat en tyk streg under, at det kapitalistiske system som sådan har spillet fallit. Det er ude af stand til at sikre velstand og velfærd for alle, fred eller global social fremgang. Fattigdom og sult har bredt i rekordtempo over kloden.

Det nyliberale årti siden årtusindskiftet har været det mest krigeriske siden 2. verdenskrig – med blodige uafsluttede krige og besættelser i Afghanistan, Irak, Palæstina og andre steder – og med Danmark som deltager i nutidens kolonikrige.

Økonomiske kriser, klimakrise, konstante krige: Systemets

fallit er altomfattende. Derfor søger arbejderne og det store flertal verden over nye veje til at overvinde kapitalismen, dens kriser og ødelæggende følgevirkninger.

Kampen om, *hvem* der skal bære krisens byrder, tilspidises overalt. Som i Danmark har de herskendes kriseløsning bestået i at pumpe milliarder i banker, finansinstitutioner og monopoler, snuppet fra skatteborgerne eller lånt med pant i fremtiden. De samme spekulanter og profitører jonglerer videre i luksus. Det gør ondt, men folk lærer i disse år, at det nyliberale postulat om, hvad der gavner erhvervslivet – A.P. Møller, bankerne og de øvrige monopoler – også gavner Danmark og samfundet som helhed, er en simpel propagandaløgn.

Skal nedturen bremses, skal der noget helt andet til. VK-regeringen skal væltes, men heller ikke et regeringsskifte er

Fortsættes næste side

1. maj-appel 2010

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer

Den eneste måde at få gjort en ende på de økonomiske krisers ødelæggende konsekvenser, på de uretfærdige krige, miljø- og klimaødelæggelsen, den stadig mere udbredte korruption, på kapitalismens indbyggede svagheder, er ved at udvikle revolutionær handling fra arbejderklassen og dens allierede for at erobre den politiske magt, afskaffe de borgerlige ejendomsforhold og bygge socialismen.

Derfor appellerer vi til de bedste elementer i arbejderklassen, de unge revolutionære, om i hvert eneste land at tage del i opbygningen af virkelige arbejderpartier, og at styrke dem, som allerede eksisterer, for det kommunistiske parti, der baserer sig på marxismen-leninismen er en nødvendighed for at føre arbejderbevægelsens og de folkelige bevægelser kampen til sejr.

Lad os styrke enheden i kampen mod kapitalismen, lad os skabe og konsolidere arbejderorganisationer, først og fremmest kommunistiske partier og organisationer!

Lad os tvinge monopolerne, de rige og bourgeoisiet til at betale for krisen, som de er ansvarlige for!

Lad os vise, at millioner af arbejdere gør revolution og socialisme til deres sag!

Lad os udvikle den internationale solidaritet mellem arbejdere og folk.

Arbejderpartiet Kommunisterne - APK

1. maj-grundlag

Nægt at betale kapitalens krise! Lad de rige og de multinationale selskaber betale! Vælt den sorte regering!

Stop raseringen af arbejdspladserne! Stop fyringerne af lærere, pædagoger, sundhedsarbejdere o.s.v. -Sæt klimarigtigt arbejde i gang! Flere hænder til den offentlige sektor – i rigtige job!

35 timers arbejdsuge med fuld lønkom-pensation! Hæv dagpengene med min. 25 %! Stop aktiveringscirkuset, løntrykke-riet og den sociale dumping! Lige løn og lige ret! Bekæmp arbejdsløsheden – ikke de arbejdsløse!

Stop raseringen og profitjagten i den offentlige sektor! Stop for øget brugerbe-taling! Stop privatiseringerne og hæv standarden! Stop for nedskæringerne på skoler, daginstitutioner, uddannelser, ple-jehjem og det øvrige sundhedsområde. Forsvar efterlønnen!

Arbejde, praktikpladser og uddannelses-steder til alle unge - uden hetz og kontrol-syge. En løn, SU og bistand til at leve af - uden langvarig og tyngende gæld! Boli-ger til at betale for!

**Enhed mod krisen ...
Fortsat fra forrige side**

nok. S-SF-R er alt for indfedtet i den nylib-erale politik i EU's og NATO's krigspo-litik.

Der skal opbygges en bred folkelig modstandsbevægelse, der nægter at beta-le kapitalens krise og nægter at bidrage til de imperialistiske krige og besættel-ser.

Det er nødvendigt, fordi både den par-lamentariske opposition, fagforeningstop-pen og andre organismer til at rejse og mobilisere for arbejdernes og det store flertals krav har svigtet totalt.

Arbejderpartiet Kommunisterne mener, at en sådan enhedsfront mod krise, krig og reaktion står øverst på dagsordenen. APK's 1. maj-grundlag 2010 er også et

Velfærd - ikke kampfly og besættelsestropper!

Stop krigene og besættelserne af Irak og Afghanistan! Danmark ud af Afghanistan NU! Boykot Israel - Støt det palæstinensi-ske folks kamp!

Stop politistaten! Fjern terrorlove og løm-melpakke! Stop tvangsudvisningerne! For en human asylpolitik!

Stop de EU-koordinerede angreb på fol-kenes velfærd og rettigheder, Nej til mili-tariseringen af Europa! Ud af EU!

Red planeten - ikke profitten

**Enhed mod krisen, krigene
og den sorte regering**

SOCIALISMEN ER FREMTIDEN

bud på et grundlag for sådan en bevægel-se, der må udvikle sig gennem mange organiseringer og mange og forskelligar-tede initiativer. Og som må starte *lige nu* med at slå Løkke-regeringens perspektiv-løse massakre på det offentlige for otte milliarder kr. tilbage, få stoppet den dan-ske krigsdeltagelse og væltet VKO-rege-ringen.

Kampen i Danmark er bare en del af en større global kamp. Overalt rejser arbej-derne og folkene sig mod krisen og krigene, mod kapitalisme og imperialism – for at stoppe udbytning, udplyndring og rovdrift. Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer (som APK er det danske medlem af) søger at vejlede og organisere denne kamp, hvor revolutionære kommu-nistiske partier vil spille en afgørende rolle.

Lad os starte lige nu og her!

Vi giver aldrig op, vi kæmper for at sejre ...

*Det nytter at stå sammen
og kæmpe. Det har de sidste
ti år vist, skriver Cathrine
Petersen, formand for DKU –
Danmarks Kommunistiske
Ungdomsforbund*

I 1999, da DKU blev stiftet, var der brug for en revolutionær kommunistisk ung-domsorganisering. Det er der stadig.

Der er brug for en organisation, der konsekvent og vedholdende kæmper for arbejderklassens og ungdommens krav, for solidaritet og socialisme.

Det er en kamp imod det herskende system, imod et undertrykkende og udbyt-tende kapitalistisk system, der i Danmark såvel som på globalt plan igennem det sidste tiår har skærpet overgrebene mod arbejdere og ungdom verden over.

Danmark har været i krig i Irak og er det i Afghanistan. Imperialistiske krige, krige for olie, penge og kontrol.

Krigene er også en måde at tømme statskasserne på, i Danmark har krigsfø-relsen kostet mange, mange millioner, penge, der bl.a. kunne have været brugt på at behandle syge, udbedre nedslidte og sundhedsskadelige skoler, sikre billige boliger til alle, udbedre den kollektive trafik – for ikke at tale om flere hænder og mere i løn til de offentligt ansatte.

Den økonomiske krise rammer hårdt. Mange er blevet fyret og fastlåses i et dagpenge- og kontanthjælpssystem, der kun sikrer fattigdom. Unge rammes hår-dere, da man har besluttet, at unge arbejds-løse skal have færre penge at leve for. Og i Danmark som i andre lande er arbejds-løsheden størst blandt unge.

Også i uddannelsessystemet bruges sparekniven hårdt og ubønhørligt. Den lige ret til uddannelse for alle er ikke-eksisterende. SU'en er blevet udhulet i en sådan grad, at det er tæt på at være umu-ligt at gennemføre en uddannelse uden økonomisk støtte fra familien. Lykkes det, står man dybt forgældet tilbage.

Dette er blot nogle af de problemer, der er blevet skærpet det sidste tiår. Dagens

ungdom får en dårligere start og har rin-gere udsigter end de foregående ung-domsgenerationer.

Men man skal kigge godt efter i sømmene for at danne sig et overblik. For på samtlige tv-kanaler og i alle aviser hylder politikerne sig selv og deres ufejlbarlighed. Der er ikke plads til systemkritik i det blankpolerede klassesamfund Danmark.

Oven i alt dette indskrænkes retten til at protestere betydeligt. Unge demon-stranter udråbes som "lømler", og trusler om månedlange fængslinger og ruineren-de bødestrafte skal skræmme os væk fra vores gader.

Ytringsfrihed! Fra happening imod ved-tagelsen af lømmelpakken i 2009.

Men gang på gang har vi vist, at vi ikke er parate til at indordne os det menneske-fjendske system, der forsøger at indkapsle vores liv.

Det sidste tiår har vist os, at det nytter at stå sammen og kæmpe.

Vi har kæmpet mod forringelser i uddannelsessystemet, hvilket har gjort det meget svært at gennemføre nedskær-inger.

Vi har kæmpet mod krigen, hvilket foreløbigt er resulteret i, at de danske tropper blev trukket ud af Irak. Vi har kæmpet for ungdomshuse og fristeder, hvilket tvang Københavns kommune til at finde en løsning.

Jo flere overgreb de udsætter os for, jo mere de vil skære ned, sende os i krig, afdemokratisere, lyve for os – jo mere kæmper vi, og jo mere vinder vi. For som det hedder i sangen:

*Vi vil ikke være ofre for et døende
system,
vi har hænder til at bygge vores eget!
Vi giver aldrig op,
vi kæmper for at sejre*

Revolutionært Sommer-træf 2010

Vi revolutionære må styrke vores fæl-les kamp mod den kriseramte kapita-lisme.

Vi må styrke vores enhed gennem diskussioner og fælles aktioner, og ved at give vores erfaringer videre til hin-anden.

Derfor har DKU og APK taget ini-tiativ til **"Revolutionært Sommer-træf 2010"** som ville finde sted i Vestsjælland fra den 17. – 22. juli.

Mange, især unge, har vendt sig mod den førte krigs-klima-nyliberale-reak-tionære politik og det er inspirationen fra ungdommens og arbejdernes kamp, der får os til igen i år at lave sådan et revolutionært træf.

Målet med træffet er revolutionære og progressive kan mødes, at fælles-

skaber og politiske bånd kan styrkes, og at en **offensiv** mod Løkke-regerin-gens og kapitalens politik kan udvik-les.

Så kom glad, mut, eller RØDglø-dende af raseri over kapitalismens fal-litbo, der kun fortsætter på lånte penge.

Tilmelding og kontakt i Oktober bog-butikkerne i København, Odense eller Århus – eller pr. mail til

APK: apk@apk2000.dk eller
DKU: dku@dku99.dk

Prisen er 900,- kr. for mad og ophold, mulighed for rabat for fattigrøve og socialistiske (men økonomisk presse-de) tilfælde.

Kampagnetilbud til nye læsere
Modgift mod de borgerlige medier
Få de næste 8 numre af APK's blad Kommunistisk Politik med posten hver anden uge for kun 100,- kr.

Indbetal pengene når du modtager det første nummer med vedlagt girokort

Bestil hos
Forlaget Oktober, Egilsgade 24, kld., 2300 København S
mail: kompol@apk2000.dk

- og følg med hver dag i KP-Netavisen www.kpnet.dk

KPnetTV - Videoreportager fra gaden

www.kpnet.dk | youtube.com/user/KPnetTV

Tag med på International ungdomslejr 2010 mod fascisme og imperialism

Tyrkiet den 3. - 13. august

Den 22. internationale anti-fascistiske og anti-imperialistiske ungdomslejr finder sted i Tyrkiet, i Izmir's skønne omgivelser fra den 3. - 13. august med lejr-området lige ud til det ægæiske hav.

Der kommer unge fra stort set alle verdensdele - og alle unge, der er antifascister, antiracistes eller antiimperialister, er velkomne.

Mange vil være unge, der repræsenterer forskellige partier, ungdomsorganisationer eller studieorganisationer, men det er på ingen måde et krav for deltagelse. Det er en fantastisk mulighed for at lære revolutionære og kæmpende unge fra hele verden at kende - og få noget at vide om deres kamp.

Mange vil bidrage til lejren med udstillinger, dokumentarer og materialer og oplæg, der beskriver og fortæller om situationen i det land de kommer fra, de problemstillinger de oplever, de kampe de kæmper osv.

Der vil også være oplæg og paneler omkring hoved emner som "Krig, fred og ungdommen", "For gratis og demokratisk uddannelse", "Den økonomiske krise og ungdoms-arbejdsløshed" og "Klima og miljøkamp" vil blive belyst med forskellige internationale vinkler.

Der vil være mulighed for at få oversættelse til tysk, engelsk, spansk, fransk, russisk og arabisk under oplæggene.

I løbet af de 10 dage lejren foregår på

Arbejde, uddannelse og fred!

er der mulighed for at komme på udflugter til f.eks. Selçuk, Kusadasi eller oldtidsbyen Efesos, som er et af 'verdens syv vidundere', og hvor mange grundsten til det demokrati vi kender i dag blev lagt.

DKU dansk hovedarrangør

For 4 år siden blev den internationale ungdomslejr afholdt i DK, med DKU som hovedarrangør, og DKU sender da også en gruppe af sted til denne lejr.

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C

DKU holder infomøde om lejren mandag den 7. juni kl. 17 i Oktober Bogbutik (Egilsgade 24, 2300 Kbh S). Man behøver selvfølgelig ikke være med i DKU for at deltage i denne lejr, eller rejse sammen med gruppen fra DKU.

Lejren koster 100 euro svarende til ca. 750 kr. Rejseudgifter er på egen regning, og flybilletter ligger på omkring 2500 kr. tur-retur.

For mere info på engelsk på nettet:
www.iaayouthcamp.com

1. MAJ 2010
Taler og underholdning fra kl. 13.00 - 18.00
bag skinneren
PÅ DEN RØDE PLADS!
Ved DKU og APK

Vi vil ikke være ofre
for et døende system,
vi har HÆNDER til at
bygge vores EGET!

Oplev:
Kathrine Aagaard
Lukas Sherfey m. Band
Paper Tigers
Zaki & Vakili
Highway Child

LAD DE RIGE BETALE

**RØD 1. MAJ
i MUNKEMOSE**

MOD KRISEN, KRIGENE OG
DEN SORTE REGERING!
SOCIALISME ER FREMTIDEN!

PROGRAM FRA KL. 12.00 - 17.00

Talere fra kl. 13

Underholdning
**PETER BJØRN
KORT VARSEL
NYBO
TROPICAL**

ARR.: RØD 1. MAJ KOMITEEN co/ OKTOBER BOGCAFÉ SKIBHUSVEJ 100

**Enhed mod
krisen, krigene og
regeringen**

med APK
Konfront
DKU

med Britney Lace
Hjemløsebandet

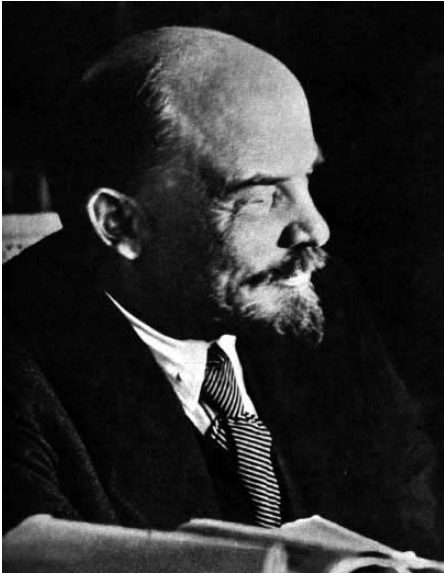
Alternativ 1. maj
musik, talere, forelskab

Mølleparken
Århus
kl. 14 - 17

anbefalere: APK, Konfront
Arr. Kulturforeningen Oktober

Vladimir Iljitj Lenin (1870 - 1924)

*En kort biografi i
anledning af 140-årsdagen
for Lenins fødsel*

*Det er umuligt at være marxist uden
at være leninist.*

Vladimir Iljitj Uljanov (Lenin) blev født ind i en familie af progressive russiske intellektuelle den 10. april 1870 (22. april efter ny kalender), i Simbirsk (Uljanovsk), en by ved den store russiske flod Volga.

Der var seks børn i Uljanov-familien. Alle blev revolutionære. Den ældste bror, Alexander, blev henrettet i maj 1897 for indblanding i forsøg på at myrde tsar Aleksander III.

Lenin begyndte tidligt at studere marxismen. I en alder af 17 kom han med i revolutionær kamp mod det despotiske tsarvælde og blev forfulgt for det. I december 1895 blev han bortvist fra Kazak-universitetet og forvist til landsbyen Kokisjokino. Fra da af var han under konstant overvågning af det hemmelige politi.

Han begyndte at skrive pamfletter, teoretiske værker og bøger og organiserede også studenter, arbejdere og bønder i mange kampe. I februar 1897 blev Lenin forvist af tsar-regimet til tre års eksil i Sibirien. Samme år fik han selskab af Nadezja Krupskaja, en revolutionær, som senere blev hans ægtefælle.

Så snart Lenin kom tilbage fra eksil, tog han fat på planen om at udgive en arbejderavis. Den 16. juli 1900 rejste han til Schweiz, hvor han startede avisen *Iskra (Gnisten)*. Avisen blev smuglet ind i Rusland af Lenins tilhængere. Iskra var den afgørende organiserende faktor i at bygge partiet.

På den anden partikongres fandt der en splittelse sted, og fra da af var der en kamp mellem flertallet (*bolsjevikkerne* ledet af Lenin) og mindretallet (*mensjevikkerne*) ledet af Trotskij.

Den første revolution fandt sted i januar 1905. Den blev af Lenin og bolsjevikkerne anset som en borgerlig-demokratisk revolution, og Lenin sagde, at den måtte blive efterfulgt af en socialistisk revolution, som ville gøre det af med kapitalismen og forene arbejderklassen med bønderne.

Efter nederlaget i revolutionen 1905 måtte Lenin igen drage udenlands. Nederlaget ansporede Lenin til at skrive uhyre vigtige marxistiske analyser, som gav revolutionære arbejdere og bønder ny energi og forståelse. Han lagde også planer for den borgerlig-demokratiske februarrevolution under 1. verdenskrig. Lenin gav signal til udbruddet af de aktiviteter, som i efteråret 1917 kulminerede med en sejr for den store socialistiske oktoberrevolution.

Sovjetlandet var udsat for ekstrem fare, både indefra og udefra gennem imperialistiske kræfter som ville "...kvæle barnet i vuggen", som Churchill sagde. I løbet af foråret 1918 startede de britiske, amerikanske, franske og japanske imperialister en krig mod den unge sovjetrepublik. De fik indenlandske hvidgardister og alle de tilbageværende kontrarevolutionære med sig, som var bevæbnede og nu blev støttet af de 14 udenlandske magter, som invaderede den unge sovjetstat. Borgerkrigen og krigen mod den udenlandske intervention måtte udkæmpes og føres til ende.

Efter de udenlandske interventionisters og de indre fjenders nederlag tog sovjetfolkene fat på at genopbygge den ødelagte økonomi og begyndte at opbygge socialismen gennem de mange femårsplaner, som det kommunistiske parti betragtede som det eneste, som kunne bringe fred og opbygge industrien og økonomien, som lå fuldstæn-

Lokomotivet, som bragte Lenin gennem Finland til Petrograd 1917.

dig i ruiner. Borgerkrigen endte først i 1920. Den tiende partikongres vedtog Lenins forslag om at overgå til Den nye økonomiske politik (NEP) som et midlertidigt tiltag for at fremskynde den økonomiske opbygning, også fordi nye krigsfarer truede i nær fremtid.

V. I. Lenin kæmpede for livet efter et kontrarevolutionært attentatforsøg i 1921. En kugle lod sig ikke fjerne og blev siddende i kroppen. I december 1922 blev Lenins helbred dårligere, og i marts 1923 forværredes hans tilstand kraftigt. Den 21. januar 1924 kl. 6:50 døde Lenin af en hjerneblødning.

Nyheden om Lenins død spredte sig som et lyn gennem Sovjetunionen og over hele verden.

Lenins navn er udødeligt, som hans ideer og hans gerninger er det.

Stalin, der som ingen andre iværksatte Lenins anvisninger og ideer, vil også huskes som den loyale tilhænger af Lenin, som opbyggede socialismen og bidrog til at bekæmpe nazismen og fascismen og dermed skåned menneskeheden fra denne svøbe.

Vi bør alle huske, at i vores tidsalder er det umuligt at være marxist uden at være leninist, og det er også umuligt at være leninist, hvis man ikke er stalinist!

*Bearbejdet af Revolusjon, Norge,
fra Northstar Compass*

For en 1. maj af kamp og enhed over hele verden

Til alle verdens arbejdere!

Efter tre år med dyb økonomisk krise, som er en uundgåelig følge af den kapitalistiske produktionsmåde, fejrer vi 1. maj i en situation med voksende arbejdsløshed, voksende udbytning, sænkning af lønninger, med øget fattigdom og sult.

Kapitalens reaktionære offensiv bliver stadig mere skærpet. For at forsvare de store virksomheders interesser og for at lade arbejderne betale krisen gennemføres massefyringer og anti-sociale reformer; kollektive overenskomster undergraves og afvises af cheferne for de store foretagender, repressionen mod arbejderne øges for til de yderste at sænke prisen på arbejdskraften og styrke kapitalisternes magt.

Bourgeoisiet er i offensiven for at likvidere de økonomiske og politiske rettigheder, som arbejderklassen har opnået gennem års kampe. Efter at have støttet banker og store virksomheder med enorme mængder af offentlige penge vil de betale statsgælden ved at

reducere pensionerne, ved at afmontere sociale ydelser og ved at øge de skatter, som almindelige folk betaler.

Derfor forringes flertallet af arbejdernes sociale situation, mens samfundets privilegerede lag fortsætter med at leve et parasitært luksusliv.

Når borgerlige aviser taler om ny økonomisk fremgang fra krisen, taler de reelt om økonomisk fremgang for aktieejerne, som fordeler store tilskud, og ikke om arbejderne.

Samtidig med at modsætningerne og den økonomiske ustabilitet, som er indbygget i den kapitalistiske økonomi, bliver større, ser vi voksende modsætninger mellem monopoler og imperialistiske stater for at kontrollere markederne og deres indflydelsessfærer, for at vinde kontrol med råvarer og komme foran deres konkurrenter.

Vi ser en stadig større aggressivitet fra den nedgående supermagt USA, intensiveringen af krigsudplyndringen af Irak, Afghanistan og Pakistan, voksende trusler mod Cuba, Nordkorea, Venezuela, kup i Honduras og i Afrika, støtte til Israels forbryderiske zionistiske politik, militær besættelse af Haiti, forberedelser til aggression mod Iran, installering af militærbaser i Colombia, trusler mod progressive og revolutionære kræfter på alle kontinenter.

Samtidig vokser modsætningerne i forhold til de øvrige imperialistmagter, især til Kina og Rusland, og de tendenser, som leder til nye krige, og som er indbyggede i imperialismen, vokser også. Bag smilene og den pacifistiske maske er vi vidne til en ny militaristisk offensiv, f.eks. med installeringen af de anti-missiler, som USA vil påtvinge i

Europa, og hvis omkostninger som sædvanligt vil blive betalt af arbejderne og folkene.

Alle bourgeoisiets forsøg på kunstigt at overvinde den økonomiske krise og på at dække over den kapitalistiske produktionsmådes sociale, miljømæssige og moralske fallit er forgæves. I denne sammenhæng vil kampen mellem kapital og arbejde intensiveres. Under voldsomt angreb vil proletariatet ikke vige og vil ikke forblive inaktivt. Arbejdernes klasseinteresser vil tvinge dem til at kæmpe på organiseret vis mod den herskende klasse.

I Europa, Asien og i Amerika er arbejderklassens kamp i vækst: Arbejderklassen nægter at betale kapitalens krise og begynder at vinde selvsikkerheden tilbage. Det er vigtigt at understrege udviklingen af den kamp, som føres af unge arbejdere, som har usikre vilkår og er overudbyttede; af immigrantarbejdere uden rettigheder; af arbejdsløse uden nogen form for understøttelse; af millioner af udbyttede, som dårligt har nok til at dække deres mest nødtørftige behov. Fattige bønder og andre lag af folket, som rammes af de store monopolars politik, mobiliserer sammen med dem.

Folkene og undertrykte nationer deltagere med deres legitime krav i kampen mod finanskapitalens overherredømme og forener sig med den revolutionære bevægelse mod deres fælles fjende, imperialismen.

Stillet over for en ny styrkelse af arbejderbevægelsen og de folkelige bevægelser søger bourgeoisiet at imødegå dem med en reaktionær politik og den mest brutale undertrykkelse. Kapitalisterne og deres regeringer forsøger at svække og angribe de masseorganisationer, hvor arbejderne forener sig og kæmper. De spreder i voldsomt omfang racismens og chauvinismens gift for at øge konkurrencen mellem arbejderne indbyrdes. De mobiliserer deres allierede fra småborgerskabet på reaktionær basis, de anvender fascistisk terror som et våben mod arbejderbevægelsen og fagbevægelsen og chikanerer lederne af

Oktober Forlag

B.C. Andersen:

Breve til kammeraterne

132 s., 120,- kr.

Fås i Oktober Bogbutikkerne

1. maj appel IKMLPO

arbejdernes og folkets kampe. I denne reaktionære sammenhæng må også forsegene på at kriminalisere kommunistiske kræfter og symboler på arbejdernes befrielse ses.

Situationen tvinger alle landes arbejdere til at organisere en bred og kæmpende enhedsfront mod kapitalens offensiv, mod den politiske reaktion og krigstruslerne, for at fremskynde det kapitalistiske udbyttersystems uundgåelige endeligt.

Det er nødvendigt i hvert land at udvikle en enhedspolitik mod kapitalen for at imødegå fyringerne, bekæmpe fleksibilitet og usikre arbejdsforhold, for at dæmme op for tilintetgørelsen af sociale rettigheder og fremskridt, for at sikre, at kollektive overenskomster respekteres og udvikles, for at sige "Nej, vi vil ikke betale udlandsgælden" og "Nej til privatiseringer", for at kæmpe for forkortelse af arbejdstiden, og f.eks. sikre to hviledage om ugen uden lønforringelse, for mindstelønninger og social støtte til de arbejdsløses basale behov, imod militærbudgetterne, for offentlige sundhedsydelser, gratis uddannelser for folket, for legalisering af de papirløse arbejderes stilling, for tilbagetrækning af udenlandske tropper fra besatte lande.

Med denne enhed og deltagelse i kampen er arbejderklassen i stand til at smadre den kapitalistiske blok, afværge bourgeoisiets angreb og tvinge kapitalister, de rige, til at betale krisens følger, og kan bane vej for samfundets revolutionære omdannelse.

Hovedhindringen for opbygningen af enhedsfronten er de socialdemokratiske og reformistiske partiers klassesamarbejdspolitik. Den forræderiske politik mod de udbyttedes interesser, som de socialdemokratiske og reformistiske ledere har udviklet, træder mere og mere åbent frem. Denne politik, med dens 'samarbejde og social dialog', afvæbner og splitter arbejderne og skubber dem mod kapitulation.

Men disse kræfter, som i årevis har været etableret i de borgerlige institutioner, har mistet deres troværdighed blandt arbejderne, som stadig kraftigere kritiserer deres mangel på sammenhæng og deres svaghed, deres rolle som likvidatorer af kampene og deres støtte

til de reaktionære kræfter.

I kampen mod imperialismen og bourgeoisiet er det kun muligt at opnå fremskridt ved at besejre opportunismen, ved at bryde passiviteten og den splittelsespolitik, som socialdemokratiske, opportunistiske og andre chauvinistiske kræfter fostrer.

Under udviklingen af kampen mellem samfundsklasser forstår stadig bredere sektorer af arbejdere og udbyttede mennesker imperialismens virkelighed og afkaster sig deres reformistiske illusioner og overbeviser sig om nødvendigheden af proletarietets sociale revolution for at bygge et nyt og mere fremskredent samfundssystem.

Den monopolistiske kapitalisme, imperialismen, er et dødsdømt snylter-system, hvis eneste mål er maksimalprofit til en minoritet af udbyttere, og det er derfor umuligt at reformere det. Bourgeoisiet har vist sin manglende evne til at være samfundets regerende klasse, og det bliver mere og mere indlysende, at bourgeoisiets eksistens er uforeneligt med både samfund og natur.

Den eneste måde at få gjort en ende på de økonomiske krisers ødelæggende konsekvenser, på de uretfærdige krige, miljø- og klimaødelæggelsen, den stadig mere udbredte korruption, på kapitalismens indbyggede svagheder, er ved at udvikle revolutionær handling fra arbejderklassen og dens allierede for at erobre den politiske magt, afskaffe de borgerlige ejendomsforhold og bygge socialismen.

Derfor appellerer vi til de bedste elementer i arbejderklassen, de unge revolutionære, om i hvert eneste land at tage del i opbygningen af virkelige arbejderpartier, og at styrke dem, som allerede eksisterer, for det kommunistiske parti, der baserer sig på marxismen-leninismen, er en nødvendighed for at føre

Raymond Chaveau, koordinator for fagforeningen CGT, taler den 17. april 2010 ved en aktion foran Rådhuset i Paris, til fordel for immigranter uden rettigheder i Europa.

arbejderbevægelsens og de folkelige bevægelsers kampe til sejr.

Lad os afholde en klassekampens 1. maj, som udtrykker sig i demonstrationer og massestrejker, med en større revolutionær ånd!

Lad os styrke enheden i kampen mod kapitalismen, lad os skabe og konsolidere arbejderorganisationer, først og fremmest kommunistiske partier og organisationer!

Lad os tvinge monopolerne, de rige og bourgeoisiet til at betale for krisen, som de er ansvarlige for!

Lad os vise, at millioner af arbejdere gør revolution og socialisme til deres sag!

Lad os udvikle den internationale solidaritet mellem arbejdere og folk.

1. maj 2010

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer

www.cipoml.org

*EU-landene synker ned i depression***De kommende europæiske gældskrige***Af professor Michael Hudson*

Den europæiske krise er langt fra overstået, understreger den amerikanske professor Michael Hudson Tværtimod vil en række lande synke dybere i depression og resultatet kan blive destabiliserende gældskrige

Regeringsgælden i Grækenland er kun den første i en række europæiske gælds-bomber, der er ved at eksplodere. Gælds-sætningen i de post-sovjetiske økonomier og Island er andre eksplosioner. På trods af at disse lande ikke er med i eurozonen, er de fleste af deres gælds-poster i euro. 87 % af Letlands gæld er i euro eller andre udenlandske valutaer og skyldes bort til især svenske banker, medens Ungarn og Rumænien har eurogæld til hovedsagelig østrigske banker. Så lån foretaget af medlems-regeringer uden for euroen er foretaget for at støtte valutakursen og betale den private sektors gæld til udenlandske banker, ikke for at finansiere indenrigske budgetunderskud som i Grækenland.

Al denne gæld er ubetalelig høj, da de fleste af landene løber ind i et stadig dybere handelsunderskud og synker ned i depression. Nu hvor ejendomspriserne styrttykker, finansieres handelsunderskud ikke længere via pantebreve i udenlandsk valuta og ejendomssalg. Der er ingen tilgængelige måder at stabilisere valutaen på (dvs. en sund økonomi). I det seneste år har man støttet valutakursen via lån fra EU og Den Internationale Valutafond. Vilkårene for disse lån er politisk uholdbare: skrappe nedskæringer i den offentlige sektor, højere skatter til i forvejen overbeskattede arbejdere og kriseplaner, der indskrænker økonomien og driver flere arbejdere til at immigrere.

Bankfolk i Sverige og Østrig, Tyskland og Storbritannien er ved at opdage, at forøget kredit til nationer, som ikke

kan (eller vil) betale, kan gå hen og blive deres problem og ikke skyldneres. Ingen ønsker at acceptere det faktum, at den gæld, der ikke kan betales, heller ikke vil blive det. Nogen må betale omkostningerne ved at stille gælden i bero, eller den nedskrives ved at lade den betale i stærkt devaluerede valutaer, men mange juridiske eksperter mener, at gældsaftaler, som kræver, at gælden tilbagebetales i euro, ikke kan håndhæves. Enhver suveræn stat har ret til at lovgive om egne gældstermer, og de kommende omjusteringer af valutaer og nedskrivninger af gæld vil være mere end blot "at skære toppen af".

Den store depression i USA og Canada

Der er ikke grund til at devaluere, medmindre det er "ud over kanten", det vil sige tilstrækkeligt omfattende til faktisk at ændre handels- og produktionsmønstre. Derfor devaluerede Franklin Roosevelt dollaren med 75 % i forhold til guld i 1933, hvad der hævede den officielle pris fra 20 dollar til 35 dollar pr. ounce. Og for at undgå en stigning i den amerikanske gæld af samme proportioner annullerede han "guld-klausulen", som fastlåste betalingen af banklån i forhold til guldprisen. Det er her, den politiske kamp vil stå i dag – omkring tilbagebetaling af gæld i valutaer, der er devalueret.

Et andet biprodukt af Den Store Depression (verdenskrisen i 1930'erne) i USA og Canada var at fritage pantskyldnere (husejerne) for personlig gældshæftning og gøre det muligt at rejse sig oven på en fallit. Banker, der gennemfører tvangsauktioner som indehaver af pantebrevne, kan tage ejendom i besiddelse, der har været stillet som sikkerhed, men har ikke nogen yderligere krav over for de konkursramte. Denne praksis – baseret på sædvaner – viser, hvordan Nordamerika har befriet sig fra arven fra den feudalt agtige kreditormagt og gælds fængslerne, der gjorde de tidligere europæiske gældslove så strenge.

Hvem skal bære tabene?

Spørgsmålet er, hvem der skal bære tabet. At bevare gælden pålydende i euro vil betyde, at mange lokale forretningsfolk og ejendomme går fallit. Omvendt vil en omlægning af gælden til en lokal devalueret valuta udradere kapitalen i mange euro-baserede banker. Men bankerne er trods alt udenlandske – og i sidste ende må regeringerne repræsentere de hjemlige vælgere. Udenlandske banker stemmer ikke.

Udenlandske dollarbesiddere har mistet 29/30 af guldværdien af deres besiddelser, siden USA i 1971 holdt op med at indløse sit betalingsbalanceunderskud i guld. De modtager nu mindre end en tredjedel af denne, da guldprisen er steget til 1.100 dollars pr. ounce. Hvis verden kan acceptere dette, hvorfor skulle man så ikke kunne tage den kommende europæiske gældnedskrivning i stiv arm?

Der er en voksende anerkendelse af, at de post-sovjetiske økonomier fra start af blev tilpasset til at tjene udenlandske interesser, ikke den lokale økonomi. F.eks. betaler det lettiske arbejdsmarked over 50 % i skat (arbejdere, arbejdsgivere og sociale bidrag) – så meget, at det ikke er konkurrencedygtigt – medens ejendomsskatte er under 1 % og udgør et incitament til galopperende spekulation. Denne skæve skattefilosofi har gjort de "baltiske tigre" og Centraleuropa til førsteklases lånemarkeder for svenske og østrigske banker, mens arbejderne ikke kan finde ordentlig betalt arbejde i hjemlandet. Intet, som svarer til dette (eller de elendige arbejderbeskyttelseslove), findes i de vesteuropæiske, nordamerikanske eller asiatiske økonomier.

Det virker urimeligt og urealistisk at forvente, at store dele af den nye EU-befolkning kan gøres til genstand for lønrestriktioner i hele deres liv, der gør dem til gældsslaver gennem hele tilværelsen. De fremtidige relationer mellem "det gamle" og "det nye" Europa vil afhænge af eurozonens villighed til at omlægge de post-sovjetiske økonomier efter mere solvente linier – med mere

produktiv kredit og et mindre rentier-favoriseret skattesystem, som fremmer beskæftigelse frem for værdipapir-inflation, der tvinger arbejderne til at immigrere. Ud over valutaomstrukturering for at løse den uoverkommelige gæld er den her antydede nødvendige løsningsmodel for disse lande en omfattende omlægning af skat på arbejde til ejendomsskat i lighed med Vesteuropa. Det er intet retfærdigt alternativ. Ellers truer den ældgamle interessekonflikt mellem långivere og låntagere med splitte Europa op i modsatrettede politiske lejre – med Island som generalprøven.

EU i gældssaksen

Indtil dette gældsproblem er løst – og den eneste vej til at løse det er en aftale om gældsnedskrivning – ser EU's udvidelse ud til at være ovre (opslugningen af 'det nye Europa' i 'det gamle Europa'). Men en omlægning til denne fremtidige løsning vil ikke blive let. Finansielle interesser har stadig en dominerende magt over EU og vil modsætte sig det uundgåelige. Gordon Brown har allerede afsløret sin holdning i truslerne mod Island om illegalt og forkert at bruge Den Internationale Valutafond som inddriver af gæld, som Island ikke juridisk hæfter for, og sortliste islandsk medlemskab af EU.

Konfronteret med Browns tyrannisering – og med Holland i rollen som Storbritanniens lydige skødehund – gik 97 % af de islandske vælgere sidste

måned imod den gældsftale, som Storbritannien og Holland forsøgte at tvinge ned i halsen på Altingets medlemmer. Så høj en stemmeprocent har ikke været set i verden siden den gamle stalinistiske æra.

Det er kun en forsmag. Det valg, som EU ender med, vil formodentlig få millioner på gaderne. Politiske og økonomiske alliancer vil skifte, valutaer vil smuldre, og regeringer vil falde. Den Europæiske Union og det internationale finansielle system vil ændres på måder, der endnu ikke er på bordet. Det vil især blive tilfældet, hvis nogle lande kopierer den argentinske model og nægter at betale, indtil særdeles mærkbare nedslag aftales.

Vil lade arbejderne betale

At betale i euro, så der i ejendom og personlig indkomst ophobes negativ

egenkapital, hvor gælden overstiger den aktuelle værdi af tilgængelige indkomster til at betale prioritetsgæld eller for den sags skyld personlig gæld, er umulig for nationer, der håber på at bevare et minimum af civilt samfund.

”Kriseplaner” i Den Internationale Valutafonds og EU's regi er en antisep-tisk, teknokratisk jargon for de livsforkortende og dræbende virkninger af at skære ned på løn, sociale ydelser, udgifter til sundhed, hospitaler, uddannelse og andre basale behov samt udsalg og privatisering af den offentlige infrastruktur. Køberne kan forvandle landene til ”toldbods-økonomier”, hvor alle skal betale for adgang til veje, uddannelse, lægehjælp og andre leveomkostninger, og hvor der gøres forretninger ud af ting, der længe har været understøttet ved hjælp af progressiv beskatning i Nordamerika og Vesteuropa.

Frontlinjerne trækkes op med hensyn til, hvordan privat og offentlig gæld skal afdrages. For lande, som nægter at betale i euro, holder kreditnationerne deres ”muskler” parat i kulissen – nemlig kreditvurderings-agenturerne. Ved det første tegn på, at en nation nægter at betale i hård valuta, eller bare ved den første antydning af, at den stiller spørgsmålstegn ved udlandsgældens rimelighed, vil disse agenturer rykke ind for at reducere landets kreditværdighed. Dette vil øge låneomkostningerne og truer med at lamme økonomien ved at udsulte den for kredit.

Det seneste skud blev affyret den 6. april, da Moody's nedgraderede Islands gæld fra stabil til negativ: ”Moody's erkendte, at Island måske stadig kunne opnå en bedre aftale ved fornyede forhandlinger, men udtalte, at den nuværende uvished skadede landets kortsigtede økonomiske og finansielle udsigter.”

Kampen er startet. Det bliver et interessant årti!

Professor Michael Hudson er økonomisk chefrådgiver for Reform Task Force Latvia (RTFL). Hans hjemmeside er michael-hudson.com. Michael Hudson er jævnlig bidragsyder til Global Research.

Oversat af Kommunistisk Politik efter Global Research 13. april 2010

Under kapitalistisk pres

Panik blandt investorer i græske statsobligationer er ved at tvinge Grækenland i knæ. De flygter fra dem – med rentestigninger og store fald i aktiekurserne som resultat. Regeringen har bedt EU og Den Internationale Valutafond om nye milliardlån i euro. Den tyske kansler forlanger til gengæld fuldstændig EU-kontrol med græsk økonomi.

Samtidig sendes den løbske regering til de græske arbejdere, offentligt ansatte, pensionister og unge. Der er nu daglige protestdemonstrationer i Athen og i andre græske byer. Grækenland er blevet en prøvesten i kam-

pen om hvem der skal bære krisens byrder.

Grækenland er blot den lille top af et massivt isbjerg af statsgæld, som snart vil vælte op til overfladen, siger økonomiprofessor ved New York University Nouriel Roubini. Der er allerede et massivt pres på lande som Grækenland, Spanien, Portugal, Storbritannien, Irland, Island og de baltiske lande og turen kan snart komme til USA og Japan. Investorer i statsobligationer har ingen tillid til disse landes kriseprogrammer og sælger ud, hvad der driver deres rentegæld og låneomkostninger i vejret.

Velfærd under afvikling:

Det aktuelle behov for enhedsarbejde og en fælles front

**APK's indlæg på
konference i Ringsted
søndag den 18. april om
muligheden af brede fælles
initiativer for
venstrekræfterne mod den
kapitalistiske globalisering
og dens konsekvenser**

For vores parti har enhedsarbejdet altid været et kernespørgsmål, i vores teori såvel som i vores praksis. De, der kender os, vil nikke genkendende til en påstand om, at vi hårdnakket og hårdt forsvarede vores partis principper og ligefremt og åbent kritiserer andre partier og opfattelser, som vi finder fejlagtige og til skade for arbejderklassens positioner i klassekampen.

De, der kender os, vil nikke lige så genkendende til, at vores parti, uden skellen til principielle uenigheder af forskellig art, vil indgå i samarbejder og enhedsarbejde på de områder, hvor fælles fodslag er muligt og gavnligt.

De, der kender lidt til vores 10 år lange historie, ved, at vores parti fra starten af deltog og kæmpede loyalt i antikrigsbevægelsens brede rammer, der opstod mod terrorkrigene efter 11. september 2001, et år efter vores partis stiftelse, og at denne form for loyalt enhedsarbejde har defineret vores parti lige siden.

Når jeg her kommenterer dette, er det ikke for historie-kundskabens skyld eller for at trække mit eget partis historie frem, men fordi det efter vores mening omhandler en af de vigtigste pointer i masse- og enhedsarbejde.

Enhedsarbejde er nemlig ikke, og må ikke forsøge at være, et arbejde, der lukker af for diskussion af uenigheder, hvorved vi ikke fortsat kan diskutere vores uenigheder partier, organisationer, græsrodder osv. imellem. Enhedsarbejde er ikke mindst den politiske udvikling af hverandre gennem diskussion, åbne og ærlige kritikker samt vil-

jen og oprigtigheden til at ville indgå i et samarbejde.

Enhedsarbejde er netop diskussion, eventuelt enighed om uenigheder, altså afklaring, og så et samarbejde på et grundlag, som de forskellige parter kan gå ind på, altså et kompromis, som parterne arbejder loyalt over for.

Lægger vi en dyne af frygt for uenigheder ned over enhedsarbejdet, eller lukker vi øjnene for uenighederne, har vi allerede sagt godnat til det!

Krise og globalisering

For vores parti kom den økonomiske krise som en forudsigelig afslutning på en højkonjunktur, der var baseret på tomme værdier, dækningsløse lån og intensiv spekulation i papirer.

Krisen kom, som den gør hver gang, tilbage efter nogle års fravær, og derfor nogle års lykkeligt eksil fra de borgerlige medier, der i stedet har haft boligombygnings-programmer og andre *"Sådan bruger du flest muligt lånte penge på kortest mulig tid"*-programmer på skærmen.

Det er ikke så få økonomiske kriser af global karakter, kapitalismen har ført os med igennem de seneste årtier, selv om den nuværende er en af de mere alvorlige og akkumulerede af slagsen.

70'ernes krise blev fra kapitalens side forsøgt løst ved flere manøvrer; heriblandt var fleksibilitets-krav og et fleksibelt arbejdsmarked, der kunne mindske udgifterne i produktionen, et af våbnene. Et andet våben for den amerikanske kapital i 70'ernes krise var dollarens overgang fra guld-garanteret reserve til flydende valuta og efterfølgende salg af guldreserven. Når jeg i forbindelse med den nuværende krise snakker om akkumuleret krise, er det ikke mindst denne valuta-manøvre og dollarens store nuværende problemer, der kan henvises til.

80'erne havde også sin krise, og i

starten af 90'erne oplevede vi ligeledes en økonomisk krise, men også en særlig international situation, nemlig Sovjetunionens sammenbrud og Kinas kapitalistiske lange march, og derfor et nyt marked for de andre imperialist-magter, der delvist kunne tackle krisen ved at vinde indpas på dette marked og udnytte 'globaliseringens' muligheder. Udgangen på denne krise var også en øget privatisering og indkorporering af nyliberal politik, hvilket alt sammen som bekendt i Danmark blev gennemført af en socialdemokratisk ledet regering.

Omkring 2001 oplevede vi på ny en krise, ikke mindst i Sverige og i Tyrkiet. Kigger man lidt tilbage på denne, vil man se, at bankpakker ikke er noget nyt fænomen, og at massiv spekulation i tomme papirer heller ikke er noget særligt for krisen nu, men noget der f.eks. blev afsløret i fuldt flor med Enrons krak.

Krig som kriseløsning

En af kapitalens generelle manøvrer i forbindelse med økonomisk stagnation og krise er *krig*, krig for nye markeder, krig for ressourcer, ikke mindst strategiske ressourcer som olie, og for USA's vedkommende krig for at fastholde og forsøge at forstærke sine økonomiske og militære positioner og fæstninger og derved fastholde sin position som verdens førende økonomiske og militære magt.

Det er ikke tilfældigt, at terrorkrigen blev indledt ved den sidste krises fremkomst, og det er ikke mærkeligt, at de grunde, der dengang præsenteredes som årsag til at gå i krig, ikke holder vand i dag. For det var løgne, løgne om masseødelæggelsesvåben og meget mere, der bevidst blev skudt af, så kapitalen kunne få sine ønskede krige, i første omgang mod Afghanistan og dernæst mod Irak.

For os, danske partier og organisationer, var situationen en anden end hidtil

set. Trods det at Danmark havde deltaget i krigen på Balkan, var deltagelsen nu mere massiv, og deltagelsen i Irak-krigen et ikke før set parløb med nogle relativt få andre stater i George Bushs favn. Det betød at vi – modsat situationer som f.eks. omkring Vietnam-krigen – nu skulle kæmpe mod vores egen regerings krigsdeltagelse og derfor også kæmpe mod det danske medie-billede, der hurtigt blev et krigsførende lands medie-billede: dette retoucherede billede, hvor krig bliver til fred, og fred bliver til af krig.

Jeg husker en antikrigsdemonstration, hvor en deltager gik rundt med et skilt, hvorpå der var skrevet ”*Se de svenske kanalers nyheder, Sverige er ikke i krig*”.

Velfærd under afvikling

Med krise følger protester – protester mod nedskæringer og fyringer, og protester mod alle de andre og uoverskuelige konsekvenser af en økonomisk krise.

Med krige følger ligeledes protester – protester mod krig og mod krigsudgifter, og protester mod ensretningen af kulturen og opblomstrende nationalismen.

Denne erfaring er ikke ny, og den er heller ikke ny for kapitalen, der før har set protestbølger i kølvandet på kriser og krige. Igen kan Vietnam-bevægelsen kaldes frem, og fra vores danske skatkiste af protester kan de sociale kampe i 80'erne, ikke mindst datidens overenskomstkampe, stadig skræmme de herskende og antænde et posttraumatisk stress-syndrom, der gør, at de ikke vil møde sådanne protester uforberedt.

En anden af kapitalens manøvrer er racismen, og et ekstremt fokus fra medierne på ’problemer med muslimer’, der jævnlige fylder forsider og nyhedsudsendelser ud på dobbelt bekostning af de virkelige nyheder: en samfundsøkonomi i opløsning, masse-arbejdsløshed, krige og racistiske overfald.

Med kriser og med krige følger lige så sikkert reaktionær politik og lovgivning. Ser vi igen på vores egen historie de sidste 25-30 år, er uafbrudte nedskæringer gået hånd i hånd med uafbrudte

lovskærpelser – en tendens, der ikke mindst er tydelig efter 11. september 2001, hvor den ene skærpelse efter den anden, terrorlove efterfulgt af visitationszoner og lømmel-pakke, er indført.

Det gælder for i hvert fald min generation, start-80'ernes børn, og fremefter, at *velfærd altid har været noget under afvikling*, aldrig det modsatte. Og det gælder for min generation og fremefter, at *lovgivning altid er trukket i reaktionær retning*, aldrig det modsatte.

En fælles front må bryde imperialismens cirkelbevægelse

Med krise og krig er det altså ikke bare arbejderklassen og dens allierede, der mobiliserer sine tropper, men også kapitalen, der foretager manøvrer til forsvar for sine stillinger.

Dette er imperialismens indbyggede cirkelbevægelse: Med krigene følger en mere reaktionær lovgivning. Med mere reaktionær lovgivning følger problemer for arbejderklassens kamp mod f.eks.

krisens konsekvenser, og med krisen øges risikoen for krige.

Det er denne kapitalistiske cirkel, vi skal bryde. Og det er en cirkel, som ikke kan brydes ved at fokusere på at fjerne et enkelt led, for leddene forstærker hinanden, betinger hinanden, og det må derfor bekæmpes som en samlet størrelse.

For vores parti står det klart, at en samling af de progressive kræfter må være en *samling af kræfter imod disse tre overordnede temaer, en fælles front mod krise, mod krig og mod reaktion!*

Disse spørgsmål må, hvor det er muligt, kædes politisk sammen, og en dybere forståelse nås blandt de progressive og protesterende kræfter i Danmark.

Dette er vores bud på et overordnet grundlag for et enhedsarbejde.

Ringsted-konferencen var indkaldt som et bredt venstrefløjsinitiativ af DKP. Udover APK deltog bl.a. KPId, KP, Budskab fra Græsrodderne og en række enkeltpersoner.

Vær med til at sætte kulør på Kommunistisk Politik!

Der skal hurtigst muligt anskaffes en ny farveprint-maskine til trykningen af Kommunistisk Politik, det antifascistiske tidsskrift Håndslag og andre af Oktober Forlags udgivelser.

Den gamle Riso-maskine er ved at være udtjent – og Kommunistisk Politik og de andre udgivelser fortjener at udkomme i en bedre kvalitet – og i farver.

De farvetrykte forsider på KP på årets første fem numre vakte stor tilfredshed hos abonnenter og læsere.

Derfor retter vi nu en henvendelse til alle:

Vær med til at sikre den nye trykmaskine så hurtigt som muligt. Målet er at den skal køre inden sommerferien. Alle beløb – store som små – modtages med taknemmelighed.

Bidrag kan indbetales via netbank til

Forlaget Oktobers bankkonto

Reg. Nr. 1551 Kontonr. 166 34 271 166 34 271

Eller pr. giro til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271 1-663-4271

For demokratiets skyld ...

Det Rosa Forår har natten til den 18. april hængt et banner op på Ridehuset ud mod Frederiks Allé. Banneret bærer teksten »TILLYKKE MARGRETHE, MEN HAR DU FLERTAL? – FOLKEAFSTEMNING NU«. Derudover har Det Rosa Forår i fredags uddelt løbesedler på Amalienborg Slotsplads og i lørdags på Strøget i Århus.

I de seneste par dage har vi fejret Dronning Margrethes 70 års fødselsdag. Men mange glemmer, at vi dermed også fejrer resterne af en autoritær og udemokratisk styreform, som strider imod enhver idé om, at alle mennesker er født lige. Vi fejrer, at vi i Danmark stadig har royale, der fødes til rigdom og immunitet.

Men vi fejrer også et kongehus, der hvert år bruger op mod 400 mio. af vores skatte kroner, vel at mærke samtidig med at uddannelsesinstitutioner, børnehaver, plejehjem og sygehuse lider under store nedskæringer.

»Vi ønsker med disse aktioner at gøre alle opmærksomme på, at kongehuset

og dermed monarkiet ikke er naturgiven, men noget vi alle bør tage kritisk stilling til. Folk har det med alene at se kongehuset som et romantisk eventyr, men der er altså også bagside,« siger gruppens talsmand og forklarer så mere præcist, hvad gruppen ønsker:

»Kongehuset er i dag til stor glæde for mange, og det har formået at repræsentere og promovere Danmark i store dele af verden. Men i et moderne demokrati kan vi ikke gøre forskel på folk ved fortsat at have en så udemokratisk institution som kongehuset, uden at befolkningen får lov til at tage stilling til det. Det er derfor på tide, at vi – for demokratiets skyld – får en folkeafstemning om monarkiets bevarelse.«

Det Rosa Forår ønsker netop at holde gang i den sunde debat om kongehuset ved at hænge dette banner op på Ridehuset og uddele løbesedler i København og Århus.

Det Rosa Forår

Israelske kernevåben: Arsenalet næsten på størrelse med Storbritanniens

Ifølge nyhedsbureauet Global Security Newswire har staten Israel nu det sjette største arsenal af kernevåben i verden.

Nyhedsbureauet Global Security Newswire refererer fra den velkendte Jane's Information Group oplysningen om, at alle tre israelske militære værn har kapacitet til at anvende kernevåben, der kan være operationelle i løbet af et par dage.

Holger Terp
Redaktør
Fredsakademiet

Verden ifølge Latuff

Arbejderklassens internationale kampdag

ANKER HOLM: DE RØDE VENDER ALTID TILBAGE

I anledning af APK's 10 års-dag 20. april er selvbiografien »De røde vender altid tilbage« af en af partets stiftere, Anker Holm (1921-2000), nu på nettet som pdf.

Bogen er et vigtigt dokument omkring den marxistisk-leninistiske, kommunistiske bevægelses historie i Danmark gennem et lille århundrede.

Find bogen via oktobernet.dk.

Velkommen til dagens gætteleg

I mit barndomshjem i 50'erne og 60'erne lyttede vi til nyhederne fra pressens radioavis hver dag kl. 18.30. Som jeg husker, var det en nyhedsformidling, der byggede på oplysning om dagens begivenheder i indland og udland. Med streg under oplysning og begivenheder. Selvfølgelig blev nyhederne udvalgt efter politiske kriterier, og holdningen til, hvad der var vigtigt, stemte overens med den offentlige mening.

I dag gider jeg dårligt nok se eller høre nyhederne i radio og tv. Ikke nok med at den offentlige mening har fået en mere og mere skinger tone, efterhånden som Pia Kjærsgaards og meningsfællers mening har fået overtaget, men for ligesom at understrege, at det ER meningen, så interviewes et par tilfældige mennesker, indtil det lykkes at få nogle interviews i kassen, der understreger meningen. Og af og til ringes en såkaldt ekspert op, der kan tilføje et par velkendte lommeulds-argumenter.

Når kongelige begivenheder eller andre pseudobegivenheder finder sted, overtager de jo som bekendt hovedparten af sendetiden, så de dage kan man godt lade apparaterne forblive slukkede. Er der sket noget, der påvirker trafikken, større røverier, eller mord, vold mod børn og grov voldtægt og ildspåsættelse og bandeopgør, især hvis der er mistanke om, at medmennesker af "anden etnisk herkomst" er involveret, så kan vi godt forvente, at mindst en tredjedel af udsendelsen handler om at gætte sig frem til, hvem, hvad, hvor og hvordan det skete, gerne ved hjælp af helt almindelige tilfældigt forbipasserendes helt ligegyldige udtalelser. Så vender vi tilbage til den politimand, der leder undersøgelsen, og får at vide, at der ikke er nogen oplysninger om ugeringen, og gættelegen kan fortsætte. Alt det er stort set rent fyldstof uden nogen nyhedsværdi.

Så kan vi endelig nå frem til lidt indenrigspolitiske nyheder, og hvad sker der så? Dagens nyheder er fyldt med gætterier om, hvem der vil gøre hvad hvor-

når, og hvordan det vil påvirke mulighederne ved næste valg. Hvilke lovforslag der er til debat i folketinget, "kan vi læse mere om på hjemmesiden", og hvad de, der reelt er inde i sagerne, mener om dem, får vi kun at vide, hvis der er nogen udsigt til, at det påvirker afstemningen om lovforslagene. Så hvad der bliver diskuteret og vedtaget, er ikke noget, vi skal indvies i, medmindre vi selv opsøger informationerne på Folketingets hjemmeside, og hvem har mange timer til det hver dag?

Sidst i udsendelsen kommer så nogle korte nyheder fra udlandet. Ofte i form af korte facts uden forklaring. Hvad pokker skal jeg med en konstatering af, at et eller andet parti fik så og så mange procent af stemmerne i et eller andet land, eller at bruttonationalproduktet, eksporten eller arbejdsløsheden steg eller faldt, hvis ikke jeg får mere at vide? Igen får nyhederne karakter af gætteleg. Hvis der er en udlandskorrespondent, kan vedkommende få lov til at bidrage til gættelegen med, at hvis og hvis, så bliver det måske bedre eller værre.

Så her er mit bidrag til dagens gætteleg:

a) Villy Søvndal tror nok, at der bliver valg inden længe, så han har startet kampen for ministertaburetten med at begrænse demokratiet og ytringsfriheden i SF. Selvfølgelig skal det være et åbent parti med højt til loftet, men når det gælder noget så alvorligt som taburetter, så må man være realpolitisk og stå sammen. Tror du, han får (en tabu-) ret?

b) Den herskende orden har ført til, at der spilles hasard med miljøet og verdens fremtid, at der føres krige over det meste af jorden, og våbenindustrien har kronede dage, mens skellet mellem fattige og rige vokser dag for dag, og Dansk Folkeparti dagligt får lov til at puste til frygten, og Lars Løkke prøver på at forklare, at det er ansvarligt at flå de fattigste endnu en gang, og fagforeningerne er blevet så tunge i røven, at de har svært ved at rokke sig ud af stedet. Tror du, at det system, vi har nu, kapitalismen, kan rette de fatale fejl?

Eller vil du være med til at skifte det ud med noget nyt og brugbart?

GBe

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50

*Torsdag i ulige uger 15-19
og efter aftale*

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

*Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30*

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Tid til at skifte kurs

Så faldt der dom for, at det er lovligt for arbejdsgiverne at fyre folk via sms. Rækken på de 157.000 registrerede arbejdsløse kan forlænges med et par tryk på telefonen. Her er ikke tid til ubehagelige personlige samtaler i personaleafdelingen, eller som vore større danske virksomheder har omdøbt afdelingen til: Human Resources.

Det er på sæt og vis betegnende for situationen. Den kapitalistiske dybe og omfattende krise afføder en ekstrem kynisme hos arbejdsgiverne. Det er råt for usødet. Situationen afspejler tillige, at arbejdsgiverne ikke møder den mindste modstand fra den etablerede fagbevægelses side. Det virker, som om LO bruger al fokus på retssagen mod den tidligere næstformands ublu krav om en pension, der ligger lysår fra en almindelig arbejders.

Såvel overenskomstresultatet for omkring 240.000 industriarbejdere som afstemningsresultatet udtrykker meget præcist det aktuelle styrkeforhold mellem kapitalen og arbejderklassen. Det er tæsk til de mennesker, der skaber værdierne, vi alle skal leve af. En række fagforeninger samt en enkelt forbundsgren – HK Privat – forsøgte med en nej-anbefaling, men ikke mindst de tungeste forbund – 3F og Metal – forpurrede med en løgnekampagne enhver chance for en udløsning af en kamp. HK Privat baserede deres kampagne, der medførte et klart nej (87,9 pct.) med en relativt høj stemmeprocent (46,1), på

**Overenskomstresultatet
2010 bør være bunden, der
er nået.**

**Lad os sætte en kurs, der
kan samle alle kampvillige.**

Faglig kommentar

kravet om arbejdsgivernes forpligtelse til at tegne en HK-overenskomst, såfremt 50 pct. af virksomhedens kontoransatte er HK-organiserede. Et totalt rimeligt krav, der i kampagnen dog forblev for isoleret fra de store generelle spørgsmål i minusoverenskomsten.

Arbejdsgivernes begejstring lader sig ikke skjule. Med en høj stemmeprocent stemte 92 pct. af dem ja. De har næppe fået armene ned endnu. Uanset det faktum, at overenskomsten blev vedtaget blandt de stemmeberettigede arbejdere, så dokumenterer resultatet også, at der absolut ingen begejstring er. Blot omkring en tredjedel stemte, og de fordelte sig med 60/40 pct. til fordel for ja-siden. Med andre ord har kun 48.000 ud af 240.000 stemt ja – svarende til 20 pct. Begejstringen er til at overskue.

!

Når så tyndt et resultat kan glide ned, skyldes det ikke mindst årevis trusler om fabrikslukninger og -flytninger samt import af udenlandsk, billig slavearbejdskraft. Pamperne har bidraget til kampagnen og frygten for arbejdsløshed, dagpenge og i sidste ende kontanthjælp.

Det er imidlertid kun den halve historie. Den anden del handler om, at fagbevægelsens top har brugt et helt århundrede på at pacificere og uskadeliggøre bevægelsen. Det er i dag umuligt gennem et overenskomstforløb at

udløse en storkonflikt. Forbundstopperne har pillet de sidste legale tænder ud af bevægelsen efter sidste storkonflikt i 1998, som kom som et ubehageligt chok for pamperne. De udtrukne områder var imidlertid valgt med omhu, hvorfor det var vanskeligt at opspore en varemangel. Det lykkedes dog pressen, som forsøgte at skabe lidt hysteri over mangelen på gær. Der var sågar en nordmand, der i misforstået sympati med det "betrængte" danske folk fløj til Danmark og landede i Nyhavn, hvor han ivrigt spejdede efter nogle indbyggere, han kunne dele sin medbragte gær ud til.

Selv gærmangel er en saga blot i dagens klasseopdelte Danmark.

Man kan ikke bebrejde Løkke Rasmussen for at have blod på tanden med sine planer om at fyre 8.000 kommunalt ansatte. Kun én ting har vist sig svagere end den socialdemokratiske fagbevægelse gennem VKO-årene. Det er den socialdemokratiske partitop. Socialdemokraterne i fagbevægelsen skændes og fører retssager om deres millionstore pamperpensioner, dolker hinanden i ryggen ved overenskomsterne og har været ude af stand til at optræde samlet mod den borgerlige regerings nyliberale felttog. Ikke meget tyder på, at det kan ændre sig.

Truslen mod det offentlige har dog medført et lille lyspunkt i mørket, idet FOA – som vil blive grundigt berørt – vil indkalde til en samlende konference med henblik på at mønstre så omfattende en modstand, som det kan lade sig gøre.

- Nu handler det om kerneydelserne, udtaler FOA's formand Dennis Kristensen med henvisning til de grundlæggende offentlige ydelser til ikke mindst børn, unge og ældre, som Løkke Rasmussen nu sætter under beskydning. FOA har fortjent en hånd:

Giv dem *Five*.

FJ

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk**